

Dẫn nhập: Với cái nhìn chủ quan của người sưu tầm, tuyển tập gần 500 tác giả và tác phẩm đơn thuần chỉ là công việc góp nhặt cát đá những tác phẩm tiêu biểu một thời của những tác giả tiền chiến, hậu chiến, trước hay sau 75 của hai miền Nam Bắc, trong nước như ngoài nước, già hay trẻ, cũ hoặc mới. Tác giả và tác phẩm được góp mặt mỗi hai tuần theo thứ tự họ qua mẫu tự *A, B, C*... Xin đa tạ những tác giả có mặt trong tuyển tập nhưng vì trở ngại thông tin, chúng tôi không thể xin phép quý vị trước khi đăng tải. – Ngô Không Phí Ngọc Hùng

Tác Giả và Tác Phẩm

Đình Đình

(Phần 2)

Tiểu sử

Tên thật là Từ Nữ Triệu Vương. Hiện đang ở tại Hà Nội.

Tác phẩm

Em rộng - Em lỡ cỡ - Em xinh không.

Mục Lục

Sự tự trào trong tác phẩm của Đình Đình - Thụy Khuê – 2

Em rộng - 6

Em lỡ cỡ – 14

Em xinh không – 21

Nói chuyện với Đình Đình – Thụy Khuê - 24

Căn gác mưa - 27

Ngủ đi nhé à ơi, cái sâu làm tổ ...- 31

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Sự tự trào trong tác phẩm của Đinh Đình Thụy Khuê

Khoảng thời gian gần đây, những ngòi bút trẻ ở trong nước thường tìm cách gửi tác phẩm sang đăng trên Hợp Lưu. Thời kỳ Trần Vũ làm chủ bút, Đỗ Hoàng Diệu đã xác định vị trí của mình qua sáu truyện ngắn. Trong vòng hơn năm nay, Đặng Hiền làm chủ biên, Hợp Lưu đã khám phá ra hai tài năng mới: Đinh Đình và Phạm Ngọc Lương. Cả hai cùng học khoá 7 trường viết văn Nguyễn Du Hà Nội.

Đinh Đình - tên thật là Từ Nữ Triệu Vương- viết báo tại Hà Nội, xuất hiện lần đầu trên tạp chí Hợp Lưu 84 (tháng 8-9/2005) với truyện ngắn *Rõng*.

Tiếp đó, Hợp Lưu 87 (tháng 2-3/2006) đăng truyện *Em lỡ cỡ*, và Hợp Lưu 88 (tháng 4-5/2006), *Em xinh không*.

Nhân vật chính là Em trong cả ba truyện. Nếu đổi tên truyện đầu là *Em rõng*, thì sẽ có bộ ba: *Em rõng*, *Em lỡ cỡ*, *Em xinh không*.

Chính chữ *Em* đã xác định *tự trào là nguyên tố sáng tạo* trong tác phẩm Đinh Đình. Tự trào là một hình thức tự họa chua cay, cười ra nước mắt. Người con gái kể chuyện mình, xưng Em hoặc bị gọi là Em, Em viết hoa. Em tự tả, Em tự cười mình. Em bị tả, Em cười mình và Em cười người, người tả. Em sống thường trực với ám ảnh *trống rõng*, *lỡ cỡ* và *trơ khác*, ba trạng thái mở ra một thế giới trống trơn, lỡ cỡ, trơ tráo xung quanh.

Một cách trình bày hiện thực rất lạ vừa xuất hiện:

«Em, mắt to ẩm ướt, môi gọi mờ, mũi tẹt da vàng, yêu những cơn mưa nhiệt đới, những cơn bão to đổ gãy cây đường phố, những cơn mưa kỳ lạ, như mưa đá hôm nay, em tung những ngón tay ra mưa, khuôn mặt đập bầm nếp nghĩ sộc lên về phần khích, mái tóc bị trận mưa đá đập tan tác đường lối, làm bết lên cổ lên ngực, nhòn nhọt màu môi màu vú thâm thâm tím tím (...)

«Em xô tung chiếc váy ngủ xuống chân, uốn éo theo điệu nhảy cô nàng Madonna trong Clip La is Bonita, chà, mưa thế này mới đã chứ, mưa lạnh toát phóng xối xả lên người như trận ném sỏi ròi từ từ tan dài trên cơ thể em với sức tỏa hầm hập ở nhiệt độ 37 có dư, vẫn vũ điệu giữa em và mưa, em đưa cao cánh tay làm điệu bộ truy hoan với trời, rít lên những tràng cười làm mấy nhà hàng xóm phải kéo rèm ngó nhìn liên lão, cau mày thảm rủa: «Lũ vô tích sự, vẫn với chả chương».

«Em sốt, sau trận sốt giần giật kéo dai dẳng cả tuần lễ, khi tỉnh lại, em xơ xác như chiếc lá ép lấy mảnh xương của những cô cậu học trò lãng mạn, mắt em tối sâu vô cảm, nụ cười dính nhâm nhấp khó khăn lắm mới thấy được hàm răng tétaxilin tuổi thơ.

«Em dựa đầu vào góc tường nhìn đám tranh công nghệ hàng chợ không cảm xúc, nghe vài đĩa Tuấn Ngọc trôi tuột từ tai này sang tai khác (...)

«Em long dong cái dáng xác rắn của mình ra đường, em thềm vào Net, thềm mở email, thềm anh viết thư cho em...»

(Rỗng).

Những lời thân nhiên, tự tả, tự trào, tự giễu, về một tình huống tầm thường cũ như trái đất: Em thất tình, Em ốm tương tư, Em đang sốt, Em điên cuồng, Em nhớ. Nhưng trong cái giọng này Em có ý nhại lại những cliché lãng mạn cũ: ẩm ướt, gợi mở, nhiệt đới... Em cũng thất tình, nhưng Em tả cái thất tình của Em bằng cách khác: bằng cách chống lại nó. Em chỉ nó rồi cười. Em giễu sự thất tình của mình. Cái thất tình hôm nay không còn giống cái thất tình hôm qua. Cả một thế giới mới của chữ, của cảm xúc, xô động lướt nhanh như những nhún nhảy, vui tươi mà lại toát ra những đờn đau khác lạ, khác hẳn thế giới của những người từng trải thất tình thuở trước. Em thất tình. Chuyện thất tình cũ như trái đất. Em gió mưa. Chuyện gió mưa cũ như trái đất. Nhưng không gian Em đã thay đổi, giọng nói Em đã thay đổi: Em nhìn khác, Em nói khác. Giọng Em đập theo nhịp Madonna, hơi Tuấn Ngọc, dạng Internet, khiến những kẻ «thất tình truyền thống» không tìm thấy nét gì ở Em quen thuộc giống mình. Họ chống lại Em. Và họ không thể đọc Em là vì thế.

Em đã quét sạch lãng mạn các cụ Tương Phố "Trời thu âm đậm một màu, lá thu hiu hắt thêm rầu lòng em". Em cũng không tình tuyệt vọng nỗi thâm sâu. Em chẳng hiện đại kiểu các bác Nguyễn Sa "Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát, bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông" nữa. Em không trắng trẻo ráo hoảnh nước mắt như các cô Nhã Ca, Túy Hồng... Vậy mà Em vẫn thất tình, Em nguyên xi là tình yêu, là gió mưa, là những đờn vật đờn đau muôn thuở. Em đau yêu, đau sống, đau đời. Nhưng thời đại Em đã khác. Nhịp tim Em đã đập khác. Cách nhìn Em đã khác. Cách lập ngôn Em đã khác. Em là bây giờ. Em là hôm nay. Thời của Em.

Em chạy nhanh, nhảy chân sáo, em múa dưới mưa, em cuốn theo mưa, theo nhịp điệu hình ảnh. Những hình ảnh lướt nghiêng trên thân xác: mắt, môi, mũi, rồi bắt qua thời tiết: mưa nhiệt đới, bão to, mưa đá; lại quay về thân thể, tạo thành nhịp đôi bắc cầu, một thứ cầu vòng, nối thân thể và thiên nhiên thành nhịp bão tố.

Những hình ảnh Em tung ra đẹp, đau thương và quỵn rũ vô cùng: *Em tung những ngón tay ra / khuôn mặt dập bầm / mái tóc bị trận mưa đá đập tan tác / nhòn nhọt màu môi màu vú thâm thâm tím tái/ ...* Em vừa tạo ra một tình thế "mây - mưa" mới, theo vũ điệu Madonna, bắc cầu giữa thể xác và gió mưa. Xin gọi đó là *hiện thực bắc cầu* nối thiên nhiên và thân xác, uốn vòng lên trong tư thế nghệ thuật.

Sự chấp nối thân xác với gió mưa tạo ra những *khuôn mặt dập bầm, mái tóc bị đập tan tác, bết lên cổ lên ngực, thâm thâm tím tái...* vừa gọi lên hình ảnh tằm thân bị "gió mưa" hành hạ, vừa cho thấy cái đau thể xác đến từ đất trời, đến từ dông bão nhưng cũng lại mang nặng dấu vết trần ai, với những vết hằn mây mưa nhục thể. Ham muốn và dục tình được mô tả bằng ngôn ngữ hôm nay: *"Em xô tung chiếc váy ngủ xuống chân, uốn éo theo điệu nhảy cô nàng Madonna... vẫn vũ điệu giữa em và mưa, em đưa cao cánh tay làm điệu bộ truy hoan với trời"*. Thật đẹp, Đình Đình vừa tung ra một hoạt hình vô cùng hấp dẫn vũ điệu hoà cùng âm nhạc: hình ảnh người con gái uốn éo theo điệu Madonna, truy hoan với trời. Chữ *truy hoan với trời* đã nâng dục tình lên ngang hàng thượng đế.

Qua đỉnh cao dục tình, đến hồi tương tư, tương tư mới: *"Em sốt, sau trận sốt giần giật kéo dài dằng cả tuần lễ, khi tỉnh lại, em xơ xác như chiếc lá ép..."*

"Em long dong cái dáng xác rắn của mình ra đường, em thềm vào Net, thềm mở email, thềm anh viết thư cho em".

Rồng là bài thơ tương tự gửi cho người tình, một tình tuyệt vọng, nhưng đã thôi Arvers, đã thôi Khái Hưng, mà là Internet, Email, tình điện tử; với những nỗi buồn được tu bằng "Một chai Nếp Mới hàng nhái", "Chục chai Vodka hàng Việt Nam chất lượng cao siêu, tiêu chuẩn ISO quốc tế bảo đảm không nhái" và những giọt nước mắt được lau nhanh bằng "một cuộn giấy vệ sinh An An"...

Đình Đình đã biến tự trào nội tâm thành tự trào xã hội: nụ cười méo mó dị dạng của con người *rồng*, trong một xã hội nhái. Khiến những đờn đau tuyệt vọng biến thành trò cười, trò nhái. Nhái những nhố nhăng, những thói rởm, những chấp vá, những lai căng, những bất chước, những lỗ cỡ của chính mình và của xã hội cung quanh.

Rồng là Em nhìn Em. *Em xinh không* là Người ta nhìn Em.

"Tôi đã nói rồi, các ông không tin. Miệng em rộng như cô người mẫu Ju-li-a Rô-bét. Các ông nói rằng em vàng. Không vấn đề, rằng em có hơi vàng một chút, đấy là sự tồn đọng cuối cùng của thời bao cấp còn sót lại ở em (...)

"Tính cách em mà nông nản à? Chưa chắc. Ông đã ngủ với em đâu mà biết em nông nản, ám áp."

".. em quý tôi nhất trong đám nhiều thằng. Tôi tin vậy. Em thường nói thích tôi đọc nhiều sách, nào Kan-tơ, nào Đốt, nào Mác-quét, nào Cốt-zi... Tôi cứ ngỡ trên đời này sẽ chẳng có ai thích tôi ở cái điểm hăm hăm ấy... Mỗi khi tôi lên lớp giảng, tụi nó lại ào ào: Nhà triết gia đã đến, người kể chuyện cổ tích xuất hiện, vĩ nhân nghèo..."

"Lão này hăm mẹ rồi, thơ phú lắm rồi mà lẩn thẩn, tôi thấy cô Nàng Chân Dài này có gì đặc biệt đâu, ngoài năng lực tình dục. Các lão từ từ hãy cãi. Tôi nói là có cơ sở của mình. Tôi không chối là tôi chưa ngủ với nàng, nhưng lão xem, có một con ranh con nào chưa chồng, đêm nào cũng khoác cái váy ngủ mỏng tang sang phòng tôi ngồi không?... Như vậy không đủ chứng minh Nàng Chân Dài dâm à?... tôi thấy Nàng Chân Dài này dĩ dĩ thế nào ấy. Ừ thì các lão lại bảo tôi làm nghề công an phỏng, cái nghề công an nhìn đâu cũng thấy tội phạm chứ gì... Các lão ngậy thơ bỏ mẹ. Có lẽ Nàng Chân Dài là điểm cũng nên."

"Đừng có nói như thế, tôi đây này, tôi đã từng ngồi uống rượu với Mắt Ướt... Mắt Ướt nhìn tôi noãn miệng cười. Hình như em vừa khóc. Em ngồi yên lặng, uống từ từ, tôi chẳng biết nói gì...Luc sau tôi thấy em nhìn tôi. Cười. Mắt rất ướt. Tôi chẳng biết chia sẻ thế nào, nắm bừa lấy tay em rồi hỏi em có chuyện buồn à. Em gật đầu. Tôi lại hỏi chuyện tình yêu. Em gật đầu, nước mắt lăn trên má. Trời ạ! Các bác không biết rằng tôi muốn hôn lên những giọt nước mắt đó thế nào đâu. Mắt em đẹp. Cái đẹp ướt, buồn đến đại khờ. Tôi đã nguyện rửa thằng cha nào phúc lớn được em yêu."

Em xinh không tập hợp sáu cái nhìn khác nhau từ phía kia nhìn Em. Chúng ta cũng có thể dùng lại chữ *L'Autre* của Simone de Beauvoir để chỉ phía ấy, phái khác, phái khỏe, như Kẻ khác: Kẻ khác phái ấy nhìn Em. Chỉ qua vài trang, Đình Đình đã thu gọn được thế giới *Kẻ khác* ấy trong vòng bàn tay: Một thế giới macho. Chủ quan. Đầy thành kiến. Tự kiêu. Tự đại. Tự mãn. Đã nhiều nhà văn nam viết về thế giới macho này, nhưng họ là những người *trong* giới.

Đình Đình cho ta cái nhìn của người *ngoài* giới, khác lạ, thú vị: lời của các đấng mày râu trên đây là để mô tả Em, đối tượng xâu xé và chiếm hữu của họ, nhưng cuối cùng lại phản ảnh tình trạng *rồng*, *dâm* và *thoái hóa* của chính họ: một kiểu gậy ông lại đập lưng ông trong văn chương. Macho là tình trạng nhược tiểu trong lòng người. Vì thấy mình yếu kém nên phải macho, phải gồng. Xã hội Việt Nam là xã hội gồng. Những người đàn ông macho thể xác là những người vũ phu, chỉ biết thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Những người đàn ông macho tinh thần là những người yếu kém về trí tuệ. Nước Việt Nam là một nước macho bạo lực, coi chiến thắng là đỉnh cao. Viết về tình trạng macho là mô tả nửa phần gồng của xã hội mà Đình Đình

đang sống. Và viết dưới dạng đối thoại giữa "đàn ông với nhau" như thế lại càng tăng thêm vẻ hài hước đốn đau của một thế giới tự kiêu tự mãn trong cái ngu chung.

Em lỡ cỡ hoàn tất cái nhìn toàn bộ ấy về xã hội gồng, xã hội đại ngu. *Em lỡ cỡ* cũng viết về Em, nhưng là về "lịch sử" Em trong "tiến trình xã hội" mà em đang sống.

Em lỡ cỡ được cắt thành sáu mảnh, mỗi mảnh phù hợp với một ngày, trong cuộc đời của Em: Ngày mộng寐, Ngày tròn mắt ve, Ngày hong tình, Ngày không trời, Ngày ảm và Ngày vỡ. Sáu ngày cũng có thể là sáu chặng đường trong đời người hay sáu giai đoạn của một xã hội. Ngày mộng寐 thuộc tuổi thơ, tuổi vị thành niên: Em còn ảo tưởng, mơ mộng, còn tin vào lý tưởng, vào nghĩa vụ, nhưng đã sớm thấy sự thật tàn nhẫn trong đời sống hàng ngày. Ngày tròn mắt ve: Em 20 tuổi, bước vào tình yêu, Em khám phá sự thật phũ phàng về tình yêu. Ngày hong tình: Em từng trải hơn, quyết định sống đời phóng đãng. Ngày không trời: Em đã thấm những nhọc nhằn. Ngày ảm: Em nung đúc những nỗi chán chường. Và Ngày vỡ: Em tàn tạ, đổ vỡ trong tan tác, đắng cay. Sáu mảnh đời, sáu khúc nhạc trỗi lên trong một cuộc chơi, cuộc thử thách. Một đời chụm trong sáu khúc. Một tuyệt vọng trong sáu khát vọng. Một thức tỉnh trong sáu đốn đau.

Ngay từ năm tuổi, Em đã bắt đầu ghi nhận:

«Ngày giỗ dòng họ em tròn 5 tuổi

Em đứng chỉ cao bằng tú buýt- phê, tay chống nạnh ngó nhìn lên bàn thờ nghi ngút hương khói làm bằm: Chết.

Mẹ váp đụp váp xoè, ríu rít dưới bếp với mấy bà cô, bằm bằm chặt chặt, hót hơ hót hải, sợ bố đưa khách khứa về vẫn chưa có đồ ăn. Em muốn nhón chân trèo lên ngai cả trên đám nhang khói kia ngoạm cho bằng sạch tất cả những thứ sắp xếp trên đó. Em đói...».

"Năm 15 tuổi, em ý thức đến cộng đồng qua những chương trình kỉ niệm lễ lạ. Những chương trình lá này đùm lá kia. Em phác thảo kế hoạch công việc hiến thân xác một cách không vụ lợi. Em phục vụ các quý ông khuyết tật, thương binh, bệnh binh, tàn phế, em tự hào, hân hoan, vui sướng vì góp một phần sức lực xây dựng xã hội tốt lành vững mạnh hơn, văn minh hơn..."

«Em chẳng nhớ đã trải qua bao nhiêu gã tay cụt chân què. Em chỉ thấy rằng, cái lỗ nê ảm ướt bây giờ roãng ra như miệng hố bom, chai lì lại như hàng ngàn nỗi đau sau bao nhiêu năm vùi lấp...».

Màn đầu tiên, hiện thực bắc cầu giữa cái linh thiêng (bàn thờ bài vị, cúng giỗ, ma chay) với Em, đứa bé 5 tuổi: Em đói, Em thèm, Em muốn trèo lên bàn thờ ngoạm cho bằng sạch cỗ bàn trên đó. Đứa nhỏ năm tuổi sáng suốt hơn thế hệ tin điều, tụng niệm và nó đã muốn nổi loạn đập đổ bàn thờ. Nó đói.

Màn thứ nhì, hiện thực bắc cầu giữa Em với các chương trình lá lành, lá rách, liệt sĩ, xả thân, cống hiến, xây dựng xã hội, v.v... 15 tuổi, Em quyết định áp dụng những «chân lý hàng đầu» mà người ta nhồi nhét cho Em: Em nhắm mắt *phục vụ các ông khuyết tật, thương binh, bệnh binh, tàn phế* và Em *tự hào, hân hoan, vui sướng vì góp một phần sức lực xây dựng xã hội tốt lành vững mạnh hơn, văn minh hơn.*

Hệ quả tất yếu phải đến, xảy ra trong màn ba: *"Em chẳng nhớ đã trải qua bao nhiêu gã tay cụt chân què. Em chỉ thấy rằng, cái lỗ nê ảm ướt bây giờ roãng ra như miệng hố bom, chai lì lại như hàng ngàn nỗi đau sau bao nhiêu năm vùi lấp..."*

Em lỡ cỡ là một chuỗi hiện thực bắc cầu liên tiếp trên chặng đường của người con gái xưng Em. Đời Em biểu hiện hiện thực xã hội Em đang sống: qua Em xã hội có thể soi mình. Một xã hội dừng lại ở tuổi 15. Một xã hội sống bằng những tin điều, sùng bái. Một xã hội xúi giục đứa bé mười lăm lăm vào nghĩa vụ *"phục vụ tay cụt chân què"*. Em là đứa bé kinh khủng. Em nhìn

thấy hết. Từ nhỏ, Em đã nhìn thấy bản chất đen xì của con người. Em đã nhìn thấy mặt tiền và mặt hậu của sự vật: thấy bố mẹ ngày ăn hối lộ, đêm hi hục trên giường. Đến tuổi 15, Em đã gặp những gã chiến sĩ "*tay cụt chân que*", gặp "*Thằng Trẻ mặt còn măng sữa sớm nổi chúng gió mát dạy*", lớn hơn tý nữa Em gặp các anh nghệ sĩ, các nhà trí thức như Cải Lương, Thi sĩ, Gia Trường... Tất cả một bầy nhem nhuốc. Một lũ macho. Em biết hết. Tất cả "*ngòm ngoàm như lợn đực, rồi ngốn, rồi nghiêng, rồi lăn vật ra ngủ*". Em ở trong cái xã hội ngòm ngoàm ấy, Em biết bọn đó "*nhìn ngắm hút hít em như loài chó đánh hơi chuột*", tuy "*Em buồn cười lắm. Nhưng em thích*".

Em từ quá khứ đã nhìn thấy tương lai. Em xuyên qua các giai đoạn: *mộng寐, tròn mắt ve, hong tình*, đến bế tắc *không trôi, ảm đạm*. Em nhìn thấy tất cả, nhưng Em vẫn phải xông vào phải sống với, sống vì. Em ôn lại chặng đường đã qua. Quá muộn. Em đã nằm sâu dưới đáy của vũ phu, tàn ác, bội bạc, lừa dối. Xã hội Em, một xã hội lỗ cỡ, nửa mùa, không thuốc chữa. Cái gì cũng dừng lại ở chỗ đang phát triển: "*nghệ thuật của ta cũng đang phát triển... lỗ cỡ đấy chứ. Múa đương đại lỗ cỡ này, nhạc đương đại lỗ cỡ này, tranh ảnh đương đại lỗ cỡ này, cái gì cũng đương đại lỗ cỡ thì vẫn học của em sao lại không dám đương đại lỗ cỡ...*". Cả đến Em cũng đang lỗ cỡ. Em muốn nổi loạn. Nhưng Em phải đi hết con đường. Hỏi đường nào. Em không biết.

Xã hội Em lỗ cỡ. Nhưng người ta bảo xã hội Em đang tiến lên. Hỏi tiến lên đâu. Chẳng ai biết. Em tìm lối vào nghệ thuật. Con đường nghệ thuật như thế nào? Em cũng chưa biết. Em là đứa bé «surdoué»: 5 tuổi đã thấu suốt sự ngu muội, trống rỗng, lỗ cỡ, nửa mùa, thoái hóa, của một xã hội macho toàn diện cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Paris tháng 11/2006

Em rỗng

I. Con giông

Em, mắt to ẩm ướt, môi gọt mở, mũi tẹt da vàng, yêu những cơn mưa nhiệt đới, những cơn bão to đổ gẫy cây đường phố, những cơn mưa kỳ lạ, như mưa đá hôm nay, em tung những ngón tay ra mưa, khuôn mặt đập bầm nếp nghĩ sòng sọc lên vẻ phẫn khích, mái tóc bị trận mưa đá đập tan tác đường lối, làm bết lên cổ lên ngực, nhờn nhờn màu môi màu vú thâm thâm tím tím. Chả bao giờ em nhìn thấy mưa đá, em đã tắm cả 24 mùa mưa đá tròn trĩnh, nhưng lần thứ 25 này lại khác, em cù nhích dưới mưa, khúc khích cười trên sân thượng tầng 5 kí túc xá, tất cả những ngôi nhà gần đó đều khuất bóng, hay nói đúng hơn là những ngôi nhà ấy không có chút ánh sáng nào thoát ra khỏi cửa bởi trăm thứ rèm the, nào rèm màu đỏ chói từ cái bàn thờ, nào rèm phơn phớt hồng của phòng ngủ, màu nhạt nhạt xanh của phòng khách, chúng nhiều đến nỗi lẫn vào nhau, dồn dập vào nhau, nhún nhảy như loài voi bước.

Em xô tung chiếc váy ngủ xuống chân, uốn éo theo điệu nhảy cô nàng Madonna trong Clip La is Bonita, chà, mưa thế này mới đã chứ, mưa lạnh toát phóng xối xả lên người như trận ném sỏi rồi từ từ tan dài trên cơ thể em với sức tỏa hầm hập ở nhiệt độ 37 có dư, vẫn vũ điệu giữa em và mưa, em đưa cao cánh tay làm điệu bộ truy hoan với trời, rít lên những tràng cười làm mấy nhà hàng xóm phải kéo rèm ngó nhìn liên lác, cau mày thâm rủa: "Lũ vô tích sự, vẫn với chả chương".

Em sốt, sau trận sốt giần giật kéo dài cả tuần kể, khi tỉnh lại, em xơ xác như chiếc lá ép lấy mảnh xương của những cô cậu học trò lãng mạn, mắt em tối sâu vô cảm, nụ cười dính nhâm nhấp khó khăn lắm với thấy được hàm răng têtaxilin tuổi thơ.

Em dựa đầu vào góc tường nhìn đám tranh công nghệ hàng chợ không cảm xúc, nghe vài đĩa Tuấn Ngọc trôi tuột từ tai này sang tai khác. Chị chủ quán Mất Xanh bán café vỗ vai hỏi:

- Mệt thế hử?

Em ngước đôi mắt lơ lơ dòng kênh mương mùa chiêm lù lên nhìn, cổ nhếch mép, thổi hơi qua hàm răng:

- Mệt!

Mất Xanh không để ý, vô tư nói, bắt cần em có quan tâm hay không:

- Tuần trước Cong Cón bạn em vào đây, vẫn cạp kè đú đờn với mấy thằng mặt búng ngô sữa bên Kiến Trúc.

Cong Cón xinh đẹp, nhỏ nhắn, tóc vàng, viết kịch bản truyền hình nghiệp dư, mải chơi, yêu đương toàn bọn nhóp nhép, tóc tai bọn nhóp nhép ấy bù xù có, dài ngoằng có, đen có, nâu có, đỏ có, mà cả đen đỏ nâu chộn lộn cũng có, quần áo chúng te tua xơ mướp gặt gà với Rock, đến cả con LuLu Nhật lai ta của Mất Xanh cũng vãi tè khi đám nhóp nhép ấy ột ạt tiếng tây ta kéo vào quán.

Mất Xanh vẫn kể, em mặc kệ cơn hào hứng của chị ta, em sờ tay vào bao quần chạm gói Manboro và chiếc bật Zep, em lòi ra theo thói quen, chằm chằm rút điều thuốc, chằm chằm quẹt lửa, chằm chằm rít một hơi dài nồng toẹt, phì khói lên trần quán, nơi có mấy sợi tơ giăng qua vệt vĩa của loài nhện cái, em dí điều thuốc vào bụng nó, con Nhện lập rập chạy, em cười kéo theo một tràng ho rũ rượi, tóc em xập xòe khuôn mặt, tròng mắt đỏ hoe, rút tiền trả.

Mất Xanh kết thúc bài diễn văn bằng cái “ó” tiếp luôn câu “Về sớm thế! Đã đóng cửa đâu, ừ thì về, mai ra nhé, em ốm quá đấy”

Em long dong cái dáng xác rần của mình ra đường, em thềm vào Net, thềm mở email, thềm anh viết thư cho em, thềm biết anh nghĩ gì, thềm anh yêu em cho dù anh chỉ gửi chữ “yeu” con chữ xếp đặt không dấu má, con chữ khô khốc bởi công nghệ vi tính, em vẫn cảm nhận ngon lành, vẫn khóc rào lên như mưa mùa hạ mà sung sướng, vẫn chệnh chao bay lơ lửng như cô gái đồng quê nhận thư tình của lính thời tiền chiến xa xưa, mà xưa quái gì, chiến tranh mới xưa ba mươi năm, ba mươi năm hòa bình, ba mươi năm người ta đấu đá, ba mươi năm dằn vặt nhau, ba mươi năm thù hằn.

Sự mong muốn trở dậy trong em, kéo riết em chạy băng qua con nắng tháng năm dai dẳng, con nắng đỏ tràn góc gác phố nhỏ Hà Thành sau đêm mưa, nồng mùi, thứ mùi của máy lạnh, café, thuốc lá, thứ chộn lộn những trang Web Sex, những lối thủ dâm của đám trẻ tanh nước bọt.

Em ngọt ngọt không chịu nổi, em đứng dậy vẫy Taxi lên con phố Tô Ngọc Vân, một trung tâm nhậu nhẹt của dân thượng lưu ham không gian làng quê vùng đồng bằng, ham cảm giác nghèo nàn nhà sàn của miền Tộc, em lòi chiếc Sony T610 cũ nát bởi trên mười lần bị đập văng xuống đất, em thềm bấm cho mười số quen thuộc, trong mười số quen thuộc có số của anh. Em không dám. Em nhét máy lại túi, em lại lòi ra, ngắm nghía mười tám ảnh của anh chụp trong máy, đọc mười tin nhắn của anh, em thẩn thờ phịch chiếc di động lên bàn, tưởng như tu mười chai beer Heliken đã trộn với mớ lát chanh muối vào họng.

Em nhớ cách bật nắp chai của anh, em nhớ cách anh thấm từng lát chanh vào đĩa muối, em nhớ cách anh nhét chúng vào miệng chai, em nhớ cách anh đưa beer lên miệng nhấm nháp. Em không nhấm nháp, em đưa chúng lên dốc ngược, tu ừng ực như tiết trâu hộc, hai dòng nước mắt trườn trên má, em quẹt ngang, em cười, em cười nhạt như nước luộc mầm đá, em có quá nhiều mối tình để buồn, để đau, để khóc và để quên. Anh cũng là một trong những mối tình đó, em biết anh cũng theo chu kì tình cảm ấy, anh sẽ ra đi, và em sẽ không nhớ nổi ánh mắt anh, nụ cười anh, bờ môi anh, giọng nói anh như bây giờ. Em sẽ đẩy khuôn mặt anh qua

vai, truy hoan hình bóng người đàn ông khác trong giấc mộng ngay tắp lự. Nhưng điều cốt yếu hiện giờ là em yêu, em yêu anh thế mới dại. Anh đã có vợ, kết hôn vì tình yêu, anh có một cô con gái xinh đẹp, anh yêu và chiều con gái, anh có những cô bạn đồng nghiệp váy ngắn chân dài, sẵn lòng cho anh luồn tay qua thứ vải ren lót bên trong sục sạo, tất cả những điều đó em không quan tâm, em chỉ bật khóc khi anh nói: “Anh có bạn gái rồi”. Em đã chệnh choáng sau câu nói bằng một chai Nếp Mới hàng nhái và một cuộn giấy vệ sinh An An cho việc lau nước mắt. Cong Cón bạn em, chung lớp, chung kí túc xá, đã sút xát khắp người ép em nằm ngủ yên trên giường, Cong Cón không cho em đập nốt bộ sưu tập gồm sứ mua bằng những đồng nhuận bút làm thơ thất tình trong ba năm. Sau câu nói đêm ấy của anh, em thức dậy vào trưa hôm sau, em làm nốt việc dang dở của ngày hôm qua, em đập nốt bộ sưu tập gồm sứ, đốt nốt bộ nhật kí, xé nốt bộ ảnh chụp anh, em đi siêu thị, ôm về chục bao thuốc Manboro, chục bao diêm để đến đốt cháy cả khu kí túc xá, chục chai Vodka hàng Việt Nam chất lượng cao siêu, tiêu chuẩn ISO quốc tế bảo đảm không nhái đủ ngậm một con khỉ con. Chỉ có hàng Vodka Việt Nam dán mác ISO em với dùng, em sợ các cơn say nhức nhối đầu óc, nhức nhối tim gan của mấy thứ rượu Lúa Nếp hàng nhái. Em rình rích cười bộ sưu tập mới, em khoái trá khi nghĩ rằng anh sẽ đưa tay lên ngực trái mà ôm con tim nhạy cảm, con tim rách tươm như váy đụp của Thị Nở mà đau đớn khi thấy em hành hạ thân xác vì anh, anh sẽ ghen ngào nhìn ảnh Đức Mẹ cầu nguyện xin tha lỗi cho sự ngốc nghếch dại khờ của em, em sung sướng trong viễn cảnh huyền hoặc của mình, em đắc thắng, bĩ môi lặp lại câu nói của anh: “Tháng Ba qua rồi, em gái làm thơ về tháng Ba làm gì nữa” giọng em dài hàng km giễu cợt, em xé bao thuốc lá, vừa dần dỗi lên từng từ: “Quên đi nhé, anh sẽ yêu em, chẳng có em gái quái quỷ gì ở đây hết”, em biến căn phòng 15m2 của em thành lư hương sặc khói Man, Cong Cón vừa mở cửa, ho sặc sụa lao sục ra đầu hồi hành lang bấm chuông báo động. 33 khuôn mặt trong kí túc xá thò đầu ra khỏi phòng nhón nháo hỏi có chuyện gì, hay A Hoàn chủ nhiệm lớp lại bắt học đột xuất, suốt ngày học hành không chán sao, cái bệnh học là cái bệnh muôn thuở, bệnh di truyền từ khi phôi thai, học gia đình, học lớp, học tổ dân phố, học phường, học cơ quan, nên đừng có gắt lên vì sao lắm Đại Hội với chả Quốc Hội.

Tiếng chuông kéo bác bảo vệ đang ngon giấc trưa, nong nong chiếc quần đùi mỏng tang hình sừng khói trong thơ Hàn chạy lên gắt:

- Chúng mày lại làm chuyện gì đấy hả? Trưa phải cho người ta ngủ với chứ, một lũ văn chương dở hơi chúng mày.

Em nữ sĩ quay ra nhòen cười với bác, í ới đọc thơ tình tán tỉnh, một nữ sĩ nói to: “Đồ con nào kéo được anh bảo vệ vào phòng đóng cửa lại mà anh không khóc thét lên sau khi đẩy anh ta ra khỏi phòng”. Một tràng cười rúc lên như đám tàu hỏa vào ga. Còn 7 anh chàng văn sĩ dặt dẹo vái vọng ra ngoài hành lang góp chuyện: “Trưa nắng cực, làm việc mất nhân nghĩa như thế thì cứ phải là xót xa”. Thêm một tràng cười hú tiếp. Một nữ thi sĩ chuyên vật vã những câu thơ ẩn ức nguýt đôi mắt dao cau, dẫu cái mỏ nhọn son lên: “Gớm! Chả sướng phát rồ”, rồi ngúng nguẩy chiếc váy ngủ vào phòng, sập cánh cửa, om mình trong bốn bức tường nhang miếu trinh nguyên ấy. Tiếng chuông rơi tòm vào hư không của trưa hè, Cong Cón bây giờ quay lại, ngửi ra hơi thuốc lá pha nồng rượu gắt toáng: “Mày cứ đốt cháy mình bằng những thứ ấy à? Mày sẽ chết để chứng minh mình là con nghiện, chứ chẳng chứng minh được tình yêu đêch nào đâu”. Em lặng lẽ đưa chai Vodka hàng Việt Nam chất lượng cao đạt tiêu chuẩn ISO quốc tế bảo đảm không nhái lên miệng chộp chộp một ngụm, hắt ánh mắt ma quái nhợt nhạt nâu vàng mời gọi.

- Không! Tao chẳng tội quái gì tiêu hóa những thứ này, cho dù tao có thất tình cả ngàn lần đi nữa thì đâu có hết đàn ông đâu, Việt Nam có 81 triệu dân, thế giới có 6 tỉ dân, mày dại dột lắm. Em thổi hơi thuốc vào mặt đưa bạn cười khúc khích như đưa trẻ con chơi trò thổi bong bóng xà phòng óng ánh sắc màu.

Cong Cón vẫn diễn thuyết:

- Mày nghe này, thơ mày tặng gã Tháng Ba in rồi đấy.

Thơ em viết tặng anh, thơ đã lên trang, anh đã đọc, anh đã không email, anh đã không nhắn tin, anh đã không gọi điện. Anh im lặng trước tình cảm của em.

- Mày cứ mãi là cơn giông khan qua những sa mạc hoang trụi mà không thấy chán sao? Mày cứ đốt cháy mình như thứ diêm rẻ tiền ấy, rồi đến ngày mày chẳng còn que diêm nào đốt cho mày nữa đâu. Bỏ qua đi. Mấy anh bên truyền hình giục kịch bản đấy, viết đi, sống đi, mẹ kiếp, mày định chết thế này à?

Em nhìn Cong Cơn, bõn cợt, bất cần, thách thức.

- Bốp!

Cái tát in vào má em rát bỏng, điều thuốc văng khỏi miệng, chai rượu đổ lênh trên bàn rò rò chảy xuống nền gạch hoa nhuộm màu ố, vàng vọt. Mắt em quay tít như dick nhạc Rock đã play, em khàn giọng:

- Cút!

Cong Cơn đổ vật lên giường khóc rậm rịt, khóc ào như mưa, nước mắt nước mũi nhễ nhại với son phấn quét ngang dọc như tranh siêu thực.

Em

tâm địa digan

đấy qua vai khuôn mặt người đàn ông ảo nét

Vờ đau

vờ khóc những hình hài không đầu không cuối

viết câu thơ dở dang để cười

Sau lần ấy, em rơi vào im lặng, sự im lặng triền miên khiến 27-Em nữ sĩ trên 7 văn sĩ trong lớp ngữ em mắc bệnh trầm cảm. Câu đùa cợt của gã văn sĩ lùn nhất lớp phả vào gáy em: “Con chim họa mi đã thôi cất tiếng hót, nó lao mình vào một bụi gai”, câu tiếp theo của gã văn sĩ đa nghi có dáng vẻ triết gia: “Chắc nàng đang bận phối thai tiếng hót cuối cùng để đời”. Cả mớ bùng nhùng 27-Em trên 7 ấy hình hếch cười ram ráp, em mơ màng nhìn những chùm hoa cau non vàng phả hương thơm ngát tràn qua sáu tư ô gạch khuôn viên giảng đường. Tâm hồn em loãng ra trong sáu trăm viên gạch ấy bất ngờ chạm phải sự nồng nồng của bác bảo vệ, nó bật lại hiện thực tanh tách, nhếch một phần mưòi cái cười vu vơ, em nhớ đến câu thơ Xuân Diệu gửi nỗi buồn không hiểu vì sao.

Chiều!

Em ngồi rù một chỗ, cổ đóng băng những cảm xúc khi đọc thơ tặng anh trên trang báo, tiếng di động rù rù rích rích lên như loài dế đực trong túi quần, bên kia là Cong Cơn, giọng nhão nhoẹt bởi thứ nước mắt cá sấu pha trộn loại cồn 45 độ, chẳng biết nó có dùng Vodka hàng Việt Nam chất lượng cao đạt tiêu chuẩn ISO quốc tế không, em lo lắng cho những cơn đau đầu của nó chợt nhớ đến những cơn đau đầu của mình, nó ề à kể cho em nghe về nỗi buồn chia tay mùa hạ với Kiến Trúc, thằng Kiến Trúc đi Canada, sang đó hẳn, thằng Kiến Trúc về nước, nó sợ thức ăn ở Hà Nội, nó sợ đồ uống ở Hà Nội, nó sợ không khí bụi bặm ở Hà Nội, nó sợ cả những nụ hôn Hà Nội bị ô ứ vi trùng, nó trở lại Canada, lấy vợ Canada, đẻ con ở Canada. Cong Cơn thở dài, miệng rú ngân nga:

- Một lũ nghệ sĩ bất hạnh

- Ủ! Bất hạnh

- Tối nay nhậu đi, tao chết mất- Cong Cơn méo mó.

Em nghĩ: “Ừ thì tình yêu, ừ thì bất hạnh, dù tình yêu hay nỗi bất hạnh nó có còm cõi như chiếc lá khô, nó có to lớn như mấy cái tượng đài, thì cứ việc đau khổ vật vã, nhưng đừng có dại dột mà chết”.

Em không mở email, em không biết anh có gửi email cho em không, em không biết anh có viết gì cho em không, em không biết anh có nói yêu em không, em không biết thời gian vừa qua

anh sống thế nào, anh có ngủ với vợ, anh có nằm cạnh con gái, anh có sắp xếp lịch đưa bạn gái đi chơi, nhưng em yên tâm vì tất cả những điều ấy, những công việc ấy anh làm rất chuẩn xác, chuẩn xác hơn những suy nghĩ của em, chuẩn xác hơn những cảm xúc của em, chuẩn xác hơn những nhịp đập tim của em khi ở gần hay ở xa anh.

2h đêm!

Thời tiết hừng hực, em chỉ muốn sấn sổ vào sáu cái phòng tắm của kí túc xá, sáu phòng tắm đều đóng cửa, đều òm òm, đều xèo xèo tiếng nước xối, em lấm bầm cầm thù thối giăng hoa đĩ thõa về đêm của giếng văn chương quê kiểng chẳng hề khuê các chút nào, giếng văn chương cứ như đứa con gái nhà quê vừa mới lớn, đi tát nước đồng về muộn, xoành xoạch kéo quần áo trước giếng làng mà thỏa thuê trần truồng những gàu nước mát lạnh tê tê. Em chui người trong chiếc váy mỏng tang, lẹp xẹp đôi dép nhựa ra hành lang, trăng sao chạy đâu ráo, chỉ toàn muỗi vo ve, trăng thanh gió mát thơ mộng đã đành, đặng này... Em lôi di động ra nhấn cái tin lướt mát: "Co the em đang tan đan như tang nước đá trong can phong 34 đo, em thêm một phong tam mát lạnh chỉ có hai đứa mình trong lot Adam và Eva, mình yêu nhau nhanh lên, em khat thêm anh". Em save lại gửi cho chục số di động quen thuộc, trong chục số quen thuộc ấy có số của anh, gần chục tin nhắn gửi về đều lướt mát nhưng số của anh lặng câm, em reply cho anh chục lần, anh vẫn câm lặng, chắc giờ này anh đang ngủ bên vợ, anh đang nằm bên con, anh đang mơ giấc hoang hoải cùng cô bạn gái, em thương vợ anh bị phản bội tâm hồn mà không biết, em thương con anh bị sót chia tình cảm mà không hay, em hậm hực bạn gái anh, dè bửu cô ta không thể ngờ rằng em với thật sự tồn tại trong tim anh, còn cô ta chỉ là cốc beer trong cơn khát, là đôi bít tất đi cả ngày nắng. Em bỗng khóc òa thương phận em, em ngọt ngọt bởi ý nghĩ cuồng loạn, ngọt ngọt bởi cảm xúc tắc tị. Về phòng, em bật màn hình máy tính, gõ những lời thoại kịch bản truyền hình rề rúng rất sến quay quanh motive nhân vật nam lên đường ra mặt trận, nhân vật nữ quyết định hiến thân cho anh ta, sự quần thảo của đôi trai gái diễn ra trên bờ đê, vậy là nhờ ra chiến trận, anh con trai có thể xơi tái con bé không hề mất công sức dụ dỗ, không hề mất công sức mời đi nhà hàng này nhà hàng kia, không hề mất công sức thuê khách sạn ba sao hay khách sạn năm sao cho phù hợp với đêm phá trinh, chỉ cần bờ đê là đủ, là thích chán rồi, kịch bản kỉ niệm ngày chiến thắng vĩ đại, vĩ đại đến mức chiến tranh trôi qua ba mươi năm rồi mà văn học Việt nhắc đi nhắc lại không chán, nên văn học Việt cứ cùn rỉ cùn rỉ, chiến thắng vĩ đại đến mức phim ảnh Việt chiếu đi chiếu lại không chán, nên phim ảnh Việt cứ đùng đùng những quả pháo xịt, em đưa chai Vodka hàng Việt Nam chất lượng cao tiêu chuẩn ISO quốc tế rót lấy một chén tu ực một miếng, sả người lên giường chậm chậm đi vào giấc ngủ.

II. Lãng mạn.

Sáng!

Em nhận được tin nhắn của anh mang nội dung: "Em nhan tin nham vào may anh roi, chac em gai lai say. Anh khong thay em gui gi moi cho bao, co bai tho nao hay chua gui cho anh trai doc nhe!". Em đọc xong tin nhắn lia cái gối bông xuống giường bặm chặt môi, kìm thứ nước mắt xoét ở tuyến lệ kia lại, em thờ hắt ra một mối gương cười, em gọi điện cho Lãng Mạn - Sếp của anh, đầu dây bên kia là giọng gã đàn ông khàn khàn, nhớp nháp, hưng phấn đến tội nghiệp:

- Anh không tin em gọi điện cho anh.
- Tin đi vì em đang rất thèm anh.
- Mình gặp nhau nhé, anh chờ em ở quán Julian, anh sẽ họp một nhóm vui vẻ chào mừng em.
- Vâng, người đàn ông của em ạ.

Em nằm im nghĩ đến anh, anh sẽ chết nấc khi biết tin em là bạn gái của Lăng Mạn, anh sẽ nghĩ gì khi thấy em ngả ngớn hôn lên cái mồm chua chua bởi tuổi già của gã, anh sẽ nghĩ gì khi gã bật tung nút áo nịt ngực của em vùng vẫy đôi bàn tay múp míp, nhòn nhọt pha lấm tẩm đòi mò lên khuôn ngực thanh tân đáng ra anh sở hữu, anh sẽ nghĩ gì khi em nhả khói thuốc lá vào miệng gã một cách điêu luyện, khi em phun những tia rượu Jonh qua hàm răng trắng muốt chỉ có ba cái số tám sâu hoét, bữa vừa của gã là răng thật, anh sẽ nghĩ gì, nghĩ gì, nghĩ gì. Trời sớm nắng, em chậm chạp những đường kẻ mi mày màu nâu, những bông phấn màu hồng lên má, những nhũ son bong màu cam lên môi, hoàn chỉnh khuôn mặt vốn dĩ Điều Thuyền, em lờm nguýt vòng ngực 90cm trong gương, huýt sáo một điệu nhạc anh thích, rồ ga phóng ra khỏi kí túc xá trước 27 - Em đôi mắt ghen tị ngằm và 7 đôi mắt thèm thường ướt sũng chất nhầy nhựa dâm.

Tối!

Em về trong cơn say nồng, kéo di động gọi Cong Cấn, Cong Cấn mãi mê chạy theo cơn đau khổ vì tình đầy thác loạn, nhưng vẫn sang phòng em ngả ngớn bằng chiếc quần ngắn ren đen khêu gợi, hất mái tóc lòa xòa hỏi:

- Đâu về?
- Nhậu, hát, ngủ.
- Với ai?
- Không là anh.
- Xùy, vất mẹ anh đi, mày đừng có tự biến mình thành call girl vì anh đấy.
- Tất nhiên nhưng lăng mạn rất tôn thờ tao, tao trẻ đẹp đầy sức sống đầy sự gợi cảm.
- Sức mùi libido rồi.
- Ừ, cái cảm giác lưỡi gã mơn man... “con mèo nhỏ của anh ơ”..., mút mát như trẻ ăn kem thấy mà thương hại.
- Mày ngã lòng.
- Ồ, chỉ là trò chơi thôi.
- Trả thù cũng vui nhưng anh ta sẽ a-kay, nổi a-kay của kẻ yếm thế, của con hổ đực mất con hổ cái- Cong Cấn thờ dài, mày còn thuốc không, tao điếu, hút đỡ buồn. Mà lạ nhỉ, tại sao mày toàn lao vào lũ có vợ để đú đờn, sao mày không yêu tụi trẻ, cũng thú vị lắm.
- Xời, để tao làm mẹ trẻ của tụi nó à, chán chết, tao cần đàn ông từng trải lấp đầy, để không còn lỗ hổng, không trống rỗng, tẻ nhạt.
- Lại mở lý thuyết sạch mùi nước tiểu.

Đêm!

Em im lặng trong sự lặng im của anh, em lao vào các cuộc nhậu triền miên và chần đệm ẩm ướt với lăng mạn, đôi khi em sực tỉnh giữa giấc bên Lăng Mạn, ngồi ngắm nét nằm co quắp trong ánh đèn mờ hắt hồng thắm, em sượng tiếng thờ dài, em nghĩ đến anh, giá Lăng Mạn là anh, em uể oải ngồi dậy đi vào phòng tắm trong tiếng ngáy pho pho bởi rượu tây của Lăng Mạn, của nổi bất lực hằm hè nơi cổ họng gã phát tiết ra, em soi mình trong gương, ngắm nghĩa cơ thể tươi rói như súc thịt cừu mà cảm thù anh, em đắm mình vào bồn tắm chất đầy sữa dê tươi của hãng Dove dùng cho mọi loại da để thư giãn, bất chợt em kéo chiếc vòi hoa sen lại gần, vặn nước, vòi phun bắn ra những tia nước nhỏ dai dẳng, dứt khoát, em chậm chậm chĩa những tia nước ấm áp vào giữa hai đùi non, ngọt ngọt nơi lồng ngực, em nuốt khan, cổ họng khô rát, em đẩy vòi sen nhích qua nhích lại vùng kín, những dòng nước mơn man, những dòng nước ấm áp, những dòng nước ve vãn dĩ thỏa, em nhắm mắt lại tưởng tượng khuôn mặt anh, anh nhẹ nhàng mơn trớn, nhẹ nhàng và dứt khoát, nhẹ nhàng đi sâu, thật sâu.

Cửa phòng tắm xích mở, em giật mình đánh rơi chiếc vòi sen, Lãng Mạn giương đôi mắt gần tia đỏ hau háu nhìn, nuốt nước bọt:

- Cho anh tắm với.

Gã sả luôn cơ thể lên em, cắn xé ngấu nghiến em đến bầm vập, chà sát hai bàn tay thô bạo vào đám nhiều nhưng không thương tiếc...

Em mặc nhanh quần áo nước mắt giàn trên má, Lãng Mạn nhìn thấy.

- Ở kia sao em khóc?

Em im lặng ra cửa.

- Em về thật sao?

Em quay lại nhìn khuôn mặt của gã đang nhăn nhúm khổ sở đầy hối lỗi, đầy bất an, dịu giọng:

- Em xin lỗi.

Em ra ngoài, trời mưa, không phải là cơn mưa đá mà sao buốt rát, em nấc lên từng chuỗi tui hờn, em làm những điều này để làm gì, em đang là ai, em chậm chậm trôi dần vào đêm, vào mưa, vào những ánh đèn vàng khả ố cuồng dâm. Đêm hay là em chậm chậm trôi đi.

III. Doanh nghiệp.

Em bỏ đi, em chạy trốn anh, chạy trốn con đường nơi anh qua, chạy trốn thành phố áp ủ anh, chạy trốn lên chuyến tàu Bắc-Nam kéo em nhể nhại 32 tiếng, em ú ớ giữa Sài Gòn nô náo nhộn nhạo, em ngỡ ngác mệt mỏi, ngỡ ngác trống rỗng, ngỡ ngác vô cảm trong một quán cà phê phương Nam. Doanh Nghiệp đến, nụ cười ỉu nắng, duyên dáng lịch sự kiêu sở khanh, em chú ý đến nụ cười mang nắng phương Nam của gã có thêm hàng ria con kiến chạy gần bờ môi gợi đục giống anh, gã đưa ánh mắt về chân thành, thả lời mềm óng:

- Anh giúp em được chứ?

Em gật đầu không suy nghĩ, em còn đang mãi nhìn hàng ria của gã, em còn đang mãi nghĩ đến hàng ria của anh, anh đang ở Hà Nội, anh đang ở con đường ấy, ở trong ngôi nhà ấy, trong mỗi buổi sớm mai ấy, anh có chịu tia tốt những sợi ria con kiến một cách công phu và tài tử như Doanh Nghiệp không. Anh không. Những sợi ria trên mép anh đã lốm đốm màu. Em đi theo gã, gã đưa em lên taxi, taxi Sài Gòn dơ dáy hơn taxi Hà Nội, lái xe taxi Sài Gòn nói giọng khó nghe hơn taxi Hà Nội, em đến khách sạn, Doanh Nghiệp ở sát phòng em, Doanh Nghiệp là Việt kiều Đài Loan, là tổng giám đốc tập đoàn SuMi, chức tổng giám đốc có căng thẳng hơn chức phó tổng của anh không. Không. Doanh Nghiệp đi chơi với em vào những ngày lễ, những ngày lễ anh bỏ em để làm việc, một ngày anh làm việc 14 giờ, anh làm việc quên ăn, anh làm việc quên hút thuốc, quên thời gian, anh làm việc như trả nợ. Em buồn, em buồn vì Doanh Nghiệp không có nụ cười như anh, nụ cười trẻ thơ, nụ cười gượng gạo, nụ cười giao tiếp, nụ cười Cacnava. Doanh Nghiệp không có. Doanh Nghiệp nhủ em lên nghỉ ngơi, gã muốn mời em đi ăn ở nhà hàng Trung Quốc, món ăn Trung Quốc có phải là món ăn tình yêu không, em thích món ăn Đức, món ăn Đức mà anh hay đưa em đi ăn, với em món ăn Đức với là món ăn tình yêu. Doanh Nghiệp hiền lành, Doanh Nghiệp lịch sự, Doanh Nghiệp duyên dáng, Doanh Nghiệp hào hiệp, Doanh Nghiệp rất đàn ông, hay tất cả chỉ tỏ vẻ, vì Doanh Nghiệp muốn đề lên em, sao những người đàn ông khác đều muốn đề lên em trong căn phòng lạnh với nệm mềm gối thơm, còn anh thì không, hay anh bất lực, hay anh vô cảm. Không. Anh có vợ, anh kết hôn có tình yêu, anh có một cô con gái xinh đẹp, anh có bạn gái rồi. Em không thay sim di động mới, tài khoản ứ thừa, em nhớ chục số di động trong đó có số của anh, em nhớ chục email trong đó có email của anh, anh lặng im em phải im lặng, cả hai ta như hai con hổ nằm rình nhau, nhưng chỉ khác rằng, những con hổ đực khác đối em, em đối anh, anh đối con hổ cái khác em, Doanh Nghiệp chỉ cho em những khoảng khắc tím lịm hoàng hôn, Doanh Nghiệp chỉ những nơi lãng

mạn ngòm ngợp hương hoa cỏ trong tiếng nhạc du dương, Doanh Nghiệp ru ngủ em bằng chất giọng mềm óng những tình khúc không tên, em lên cơn khát, em khát gã như người đi qua sa mạc khát một miếng nước, cho dù là nước biển, em lũng sục trong khuôn ngực gã tìm hơi thở của anh, em chà miết bờ môi gã tìm nụ cười Cacnava của anh, em gặm nhấm cơ thể gã kiếm một nhúm ảo ảnh, vô vọng ảo não, em chà đạp gã, hất hủi gã, gã từ ngạc nhiên sang hưng phấn tụt xuống tủi hờn, gã ngồi khóc như một đứa trẻ làm mất con thú bông yêu quý, giọng gã ồm ứt, giọng gã nhão, giọng gã nỉ non, gã im lặng, sau thời gian im lặng ấy gã xách em dậy, tặng hai cái tát, gã lịch sự xin lỗi, gã rít rít hôn tràn khuôn mặt em, gã sửa chiếc váy tử tế lại cho em, dắt em vào đêm, đêm Sài Gòn man mác, Sài Gòn mờ sương, Sài Gòn chật những cột đèn vàng dâm bên cạnh vài ba cô gái bán hoa mặt bì phấn sáp, những cô gái trèo kéo khách sâu vào đêm, em chèo kéo trống rỗng bã bời với đêm. Doanh Nghiệp loãng. Đêm trôi. Em trôi.

IV. Kết

“Em đang o dau, ve đi, anh nhỏ em”. Dòng tin nhắn này cùng nụ cười trẻ thơ của anh hiện trên di động. Em đặt vé máy bay chuyển thành phố Hồ Chí Minh-Hà Nội nhanh nhất. Doanh Nghiệp thức giấc ngờ ngàng nhìn em đang soạn đồ.

- Em phải xa anh thôi.
- Điều gì khiến em làm vậy?
- Tháng Ba.
- Nhưng tháng ba đã qua lâu rồi.
- Ừ nhỉ, giờ là tháng năm rồi còn gì, nhưng trái tim em vẫn đang mùa hoa gạo rục ối tháng ba.

Em trả lời, khe hát giai điệu anh thích, Doanh Nghiệp chăm điệu thuốc rít hơi dài, trầm ngâm.

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?
- Em không biết, cũng có thể gặp, cũng có thể chúng ta chỉ đi với nhau... như vậy là đủ.
- Anh hiểu, em yêu Tháng Ba.

Từ sân bay em lao thẳng đến điểm hẹn, anh đón em bằng nụ cười thứ nhất, nụ cười trẻ thơ, anh đón em bằng ánh mắt hoa cúc đại đóa, anh đón em bằng những câu chuyện vui. Nhưng anh không đón em bằng ba chữ Anh yêu em.

- Em vẫn là cơn giông chợt đến chợt đi.
- Vâng, nhưng cơn giông chỉ có vào tháng ba.
- Tháng ba qua rồi em nhắc đến tháng ba làm gì nữa.
- Vậy anh nhắn em về là sao?
- Chạy trốn như vậy đủ rồi, là em gái, em nên ở bên anh.
- Rồi anh vẫn nằm cạnh vợ, dành thời gian chơi với con, hẹn hò bạn gái đi chơi, chỉ uống cà phê với em khi buồn.
- Ừ, cuộc sống là vậy, anh không muốn thay đổi.
- Tẻ nhạt quá, nó như nước lọc đựng trong chiếc ly quý dùng cho kẻ không khát.
- Anh đã sống bằng hai lần tuổi em, anh đã quen, anh không muốn thay đổi.

Em trộn những cốc café trên bàn với đá, với đường, với sữa, với thuốc lá, với diêm đỏ tràn lên chiếc khăn trải bàn trắng muốt, nhìn thẳng mắt anh rành rọt:

- Dù là sống thêm mười lần em vẫn muốn mình sống đa vị đa sắc, em không muốn sống rỗng, tẻ nhạt.

Em bỏ đi trong cái nóng bức của tháng Năm, cái nắng rục lửa màu hoa phượng, cái nóng khăn rất tiếng ve, cái nóng nung đỏ nhức nhối của hoa gạo trong tâm thức.

Rõng. Sao anh không chịu đổi thay?

5/2005

Em lỡ cỡ

I. Ngày mộng mị.

Mẹ kể.

Ngày giỗ dòng họ em tròn 5 tuổi

Em đứng chỉ cao bằng tủ buýt-phê, tay chống nạnh ngó nhìn lên bàn thờ nghi ngút hương khói lảm bảm: Chết!

Mẹ váy đụp váy xoè, rí ríu dưới bếp với mấy bà cô, bằm bằm chặt chặt, hớt hơ hớt hải, sợ bố đưa khách khứa về vẫn chưa có đồ ăn. Em muốn nhón chân trèo lên ngòai cả trên đám nhang khói kia ngoạm cho bằng sạch tất cả những thứ sắp xếp trên đó. Em đói, mẹ phàn dăm-bông trong tủ lạnh, em đã chán dăm-bông, em có cảm giác đến tí năm nay em phải dùng cái thứ khô như da bò đấy rồi. Em chán, em chẳng thích. Em muốn bốc. Em muốn ăn như những tên dân tộc, những tên thổ dân, chẳng đéch gì đũa, chẳng đéch gì sự du nhập của dao thìa nĩa xé. Em bốc, bốc như tổ tiên khí phương nam xưa vẫn thường bốc, ăn bốc đã chết đũa nào đâu. Những lão bụng to, cầm xệ, mấy mươi năm trước đây chẳng bốc là gì, có khi muốn bốc cũng chẳng có mà bốc, đừng tưởng bốc được là đơn giản đấy.

Em đi ra ngoài, cánh chuồn chuồn bay lập là quanh khu vườn hoa hồng leo của toà biệt thự. Lạ thật, em cảm thấy cánh chuồn chuồn như cái danh hào huyền của bố. Bố đi hết đêm nói sang ngày, kí hợp đồng mua đến hợp đồng bán, chẳng chóng thì chầy không ung thư, HIV thì cũng vào tù có ngày.

Quy luật muôn đời rồi, cái kim lâu ngày có lúc thoi lòi ra.

Mẹ vẫn kể.

10 tuổi, gia đình nghèo kiệt quệ, bố suýt ra toà, bán sạch cơ nghiệp đi với thoát tội nợ cho những kẹp chứng từ hoá đơn đỏ.

Em nằm ngủ cười mơ màng, mồm miệng chóp chép: Đáng đời.

Đêm!

Bố và mẹ hì hục trên chiếc giường tre chõng cọc kệch, tiếng huỳnh huých kéo kẹt đánh thức giấc. Em mở mắt, thấy mẹ cứ đờ lên người bố rên ri rí. Em nhìn chăm chặp, trong đầu óc nói lên một lời thề: Em sẽ không bao giờ nằm trên như mẹ, khuyến mại thêm lời thề phụ lục là không bao giờ rên rằm.

Mẹ ngừng kể, mệt nhọc, uống chút nước Lavi.

Năm 15 tuổi, em ý thức đến cộng đồng qua những chương trình kỉ niệm, lễ lạt. Những chương trình lá này đùm lá kia. Em phác thảo kế hoạch công việc cống hiến thân xác một cách không vụ lợi. Em phục vụ các quý ông khuyết tật, thương binh, bệnh binh, tàn phế, em tự hào, hân hoan, vui sướng vì góp một phần sức lực xây dựng xã hội tốt lành vững mạnh hơn, văn minh hơn. Em vẫn giữ lời hứa: Không nằm trên, không rên rằm.

Thật ra, em làm công việc góp sức xây dựng xã hội văn minh, phồn thịnh kia như một nghĩa vụ. Em chưa có sự nầy nở thích thú của người đàn bà. 15 tuổi cơ thể gầy nhòm, khẳng khiu, đôi mắt to ngơ ngác tội lỗi, những đám lông chưa dài, chưa mượt mà nhưng tuyết, ngực chỉ vừa chúm chím như đôi cau non. Nhưng em vẫn y nguyên ý định cống hiến. Em chẳng nhớ đã trải qua bao nhiêu gã tay cụt chân què. Em chỉ thấy rằng, cái lỗ nẻ ảm ướt bây giờ roãng ra như miệng hố bom, chai lì lại như hàng ngàn nỗi đau sau bao nhiêu năm vùi lấp, thi thoảng được trận gió mùa bội thu tiền bạc làm cho nứt nở lên một hai lần trong một năm.

Lỗ nẻ ấy cũng vậy, thi thoảng được bôi dầu trơn bằng thứ vuốt ve mộng mị của Thằng Trẻ mặt còn mặng sữa sớm nổi chứng gió mất dạy. Nhưng cái Thằng Trẻ mặt non sữa ấy, cái thằng mất dạy sớm sữa như mặt tiền thôn xã đô thị nói chung ấy đã khiến em sợ hãi. Em sợ hãi muốn rên rầm nhưng vẫn cắn chặt môi chịu đựng. Vậy là cuộc làm tình chẳng khác gì một điệu tăng-gô giành giật, nhể nhối, bã bọt, Thằng Trẻ mặt mặng sữa hư hỏng gào ầm ầm, chửi bới, thằng đấy cương cứng lâu quá, cương đến mức muốn cắt phứt cái nòi giống rơm ấy đi mà không xong. Thằng Trẻ muốn đi vào cái hố chai lì kia nhanh, thật nhanh. Nhưng tại sao em cứ pằng-chịu, lên gân, cựa quậy thế thì làm ăn được gì. Thằng Trẻ mặt mặng sữa cú tiết đập cho em một cái vào chỗ nứt nẻ ảm ướt, rồi lấy tay giật trụ đám tơ xơ xác. Em đau, hoảng hốt, khóc rầm rĩ, vừa đau vừa nghĩ đến lời thề, liệu em có làm trái với lời thề phụ lục không rên rầm không nhỉ? Em phân vân. Nhưng em đã kịp cho thằng kia đi vào ít nào đâu, thế thì rõ ràng em được quyền rên rầm. Em rên to, nước mắt nước mũi nhể nhại.

Thằng Trẻ mặt sữa thấy em khóc, mắt cảm hứng giật đập, bỏ về trong tư thế dòng giống vươn cao chĩa thẳng quân thù mà bắn. Thằng Trẻ mặt sữa về rồi, em thấy buồn, buồn rữ rượi. Em bỗng chốc nhận ra mình uống công sức làm nghĩa vụ thiêng liêng cho hàng trăm quý ông thiếu chân cụt tay kia, các bậc ấy chẳng bao giờ biết đập, chẳng bao giờ biết giật trụ. Chẳng biết các quý ông có yêu em, hay tại không chân, không tay để mà đập, để mà giật như Thằng Trẻ mặt mặng sữa hư đốn kia. Em bỗng thêm cảm giác bị hành hạ như thế thêm lần nữa, thậm chí em nghĩ mình sẽ nghiện những món giả cày đó. Lần đầu tiên em biết trầm ngâm, suy ngẫm, em quyết định đưa ra lời thề thứ ba trong cuộc đời, em lẩm nhẩm: Không phục vụ bất kì quý ông thiếu tay, cụt chân nào. Em mặc kệ nghĩa vụ, ném nghĩa vụ vào thùng rác. Em làm theo cách của riêng của mình.

Mẹ lặng im, một cõi đi về.

II. Ngày tròn mắt ve.

Chiều rơi thêm nỗi buồn mông lung lỗ cỡ vào tuổi 20 của em, em tựa một chú dế con lỗ cỡ, cười khóc vu vơ. Mọi điều lỗ cỡ, tóc lỗ cỡ dài, lỗ cỡ ngắn, lỗ cỡ yêu, lỗ cỡ buồn, cứ như thể cơn mưa tháng 6 này ấy. Tháng 6 mưa, mưa nhạt, nhẹ, bay, trôi. Em vẫn cười vu vơ nhìn ra ngoài phố, những cây Sấu già sần sùi đổ bóng che khuất bớt tầng lầu nham nhở khuôn mặt Hà Thành. Anh ngồi đó, găm ánh nhìn vô thức nơi em, trong đầu óc chứa chất đầy đá ong kia có dành cho em được vài giây nghĩ không? Chắc là chẳng có đâu, em biết điều đó mà, em quen rồi, chẳng quan tâm nữa. Anh thành người bạn, người anh, người em muốn và thêm khát trong những giây phút beer, rượu thẳng hoa. Em sau cơn say, nhận thấy anh vẫn nguyên nét rạng rỡ của đạo đức, liêm khiết đến nhàm tẻ. Nhiều khi, em tự vấn mình phải nghĩ về anh. Rồi em mệt. Em chẳng thích đầu óc em bật tung như nút áo của mấy cô cave khi gặp khách sộp. Em ngừng nghĩ, quay nhìn hai ly cafe Arabica Sẻ, ly bên anh vẫn nguyên, anh hôm nay không uống cafe. Mọi khi, anh thường hút tụt cạn cốc, còn em nhâm nhi

đến hai tiếng, hết ly cafe anh cười, gọi thêm ly chanh đá, lạ thật, anh uống chanh đá, hình như rất nhiều người đàn ông em đã gặp, họ đều như anh, cũng uống cafe, cũng uống chanh đá. Anh bị lẫn vào trong hàng ngàn khuôn mặt chẳng mấy ấn tượng, đi qua cuộc đời em. Nhàm chán thật.

-Kìa, uống cafe đi chứ, con người của nỗi đau tận cùng, của lòng thủy chung hơi hướng Đức.

Anh cười, nụ cười không đo trọng lượng, anh vẫn tự nhận mình là người Đức. Yêu như người Đức, thủy chung như người Đức, đau như người Đức, cái gì cũng Đức. Chỉ trừ mỗi việc, không biết lên giường nhiều lần như người Đức.

Nhìn hàng ria con kiến khế rung, kèm theo cái nheo mắt tinh quái, mái tóc rơi nhẹ nơi trán, chắc hẳn từng ngang bướng một thời.

Tất nhiên, em không thấy à? Vừa qua, nước Đức kỉ niệm ngày thua trận, đã xây hẳn một nghĩa trang tưởng niệm còn gì. Thế với đau như người Đức chứ. Ai lại như em, cái gì cũng lỗ cở.

-Ồ vâng, em lỗ cở vui, lỗ cở buồn, lỗ cở giận hờn tủi hổ, lỗ cở sống và chẳng dám đi hết con đường. Chắc tại em mũi tẹt da vàng, sinh ra ở Việt Nam, lớn lên tại Việt Nam, lấy chồng đẻ con cũng chỉ dám mơ ước anh chàng da vàng mũi tẹt, chẳng tham xa, lạ, khổ.

-Nhưng ngay trong văn chương, nghệ thuật em cũng lỗ cở.

-Anh xem, nghệ thuật của ta cũng đang phát triển... lỗ cở đấy chứ. Múa đương đại lỗ cở này, nhạc đương đại lỗ cở này, tranh ảnh đương đại lỗ cở này, cái gì cũng đương đại lỗ cở thì văn học của em sao lại không dám đương đại lỗ cở.

-Vậy em hiểu thuật ngữ đương đại không, và em hiểu nghệ thuật đương đại là như thế nào không?

-Ồ kìa, hơi đâu em hiểu làm gì cho mệt, cứ cái gì lạ lẫm khó hiểu thiên hạ gọi tuốt luốt đương đại. Em cũng như thiên hạ, em coi những thứ đó là đương đại. Mà anh em mình tranh luận những thứ này làm gì nhĩ. Anh nhạc sĩ đương đại bạn em vẫn trêu em Nghệ thuật là cái gì không hiểu được, đến anh ta còn vậy huống hồ em, một con bé chỉ chuyên thơ ẩm ướt. Anh bạn em đấy, giải thưởng trong nước quốc tế, giảng viên đại học nọ thành viên hiệp hội kia mà còn phát biểu cái rụp như thế, em là cái thá gì. Mà cho cả cái ông to nhất nói về nghệ thuật, chắc gì ông ta đã biết, các ông có khi chỉ nhép miệng, nhép lời thiên hạ, như ếch kêu ộp ộp trời bắt đầu mưa mà lũ trẻ con xưa hay đọc thuộc lòng vậy. Thôi, anh uống cafe đi, còn gọi nước chanh nữa, cô nhân viên đang pha sẵn cho anh rồi kìa. Em chỉ thích được ngắm anh trong những khoảnh khắc giao mùa, thời tiết đẹp, dễ chịu, anh ngồi đó, thuộc về ánh mắt của em, vậy là đủ.

Em nhìn thấy nụ cười anh trắng muốt, ngượng ngập như cậu tú tài xưa được cha khen trước mặt các thầy nho hủ đạo, sự ngượng ngập, sung sướng len nhẹ tê tê từng thớ da thịt. Em thích ngắm soi lên khuôn mặt anh, những sợi chỉ giảng nơi đuôi mắt, những chiếc lông mi nhạt màu sau đôi kính thuốc, những mô da nhờn nhợt như quả táo khô ngâm phốt-pho, thêm những cái nhìn không định lượng về phía em.

Anh thường trốn tránh ánh mắt em, anh nói: Trong đó có lừa. Em cười. Anh nhả nha nói: Lừa của loài sói hoang. Em cười to hơn.

Anh là vậy. Luôn e dè cái nhìn thẳng tắp nơi em. Còn em, bắt thóp những điều anh sợ. Anh sợ những tia nhìn ranh mãnh, những tia nhìn lệt tã suy nghĩ: Anh đã già, anh thật đáng thương hại. Và cuối cùng, anh đành bắt lực trước tia nhìn ấy, uống sạch một hơi cạ ly Arabica Sê đứng dậy.

-Anh phải về đây, uống giúp anh cốc nước chanh nhé, công việc còn nhiều quá.

-Em biết, anh cái gì cũng tận cùng, chẳng bao giờ lỗ cở, đến ngắm mưa phố cùng em mà chẳng có thời gian.

Em trở lại kí túc xá, lũ bạn đưa nào cũng chọn đi thực tập ở nơi xa. Em thì không, em thích ở Hà Nội. Em không yêu Hà Nội nhiều như anh yêu nước Đức. Với em, Hà Nội chẳng khác nào cô gái điếm nửa mùa khoác lên thân thể những thứ hàng chợ nhái rẻ tiền, ngọt ngọt mùi toa tàu. Nhưng Hà Nội có anh, có những buổi nghe lá đổ muôn chiều cùng anh. Có lần em lỡ miệng: Em ở lại Hà Nội để giành giật cho mình từng chút hình ảnh của anh, em sợ mai đây hết yêu anh. Anh cười Em uỷ mị, ướt át.

III. Ngày hong tinh.

Em về phòng mình, mặc chiếc váy hoa cúc vàng rực. Em đồng bóng, em có một tủ váy hoa đủ màu sắc, từ màu cúc, dã quỳ vàng rờ đến tím tái violet, rồi trắng thanh khiết của bách hợp, đồng bóng chon chót của hồng... đây là sở thích của em, sở thích được em khoác vào trong lối nghĩ của các tình nhân, nên mỗi bận đi xa về, tình nhân đều tặng những chiếc váy hoa loè loẹt em thích.

Em có tất cả ba tình nhân, si mê và ngưỡng mộ em đến đại khờ. Em thường đồ rằng, họ chẳng coi em ra gì, từ trí tuệ đến ngôn ngữ mông mị. Với họ, em chỉ là một thiên thần ma-nơ-canh lột trắng quần áo và nằm gọn trên nệm thơm chờ đợi, em ghét sự chờ đợi, nhưng em an ủi mình bằng cách nghĩ đến các bà mẹ, cũng đã từng chờ đợi bao nhiêu năm trong đau khổ vật vã kiếp người. Những tình nhân thềm cơ thể mướt mát, căng mọng tuổi thanh xuân của em mà họ hay vợ họ đã đánh mất trong những năm tháng chiến tranh.

Những tình nhân làm tình như những gã khổng lồ trên người cối xay gió, không cảm thụ, hưng phấn, không nghe mùi cơ thể nồng nàn, không biết độ căng giãn nở của từng thớ thịt. Tình nhân lăn sả, ngòm ngòm như lợn đực, rồi ngốn, rồi nghiêng, rồi lăn vật ra ngủ. Sau mỗi lần với một tình nhân, em nhìn họ bao dung hơn, lượng thứ hơn. Em ngỡ họ tựa những con thú bông nhỏ em hay vật vã ôm hôn trong những đêm thanh sạch chùa chiền. Tự nhiên từ khi yêu ba gã tình nhân, em thấy mình thích đi chùa, giống mấy bà nạ dòng vô công rồi việc khẩn khẩn vái vái, chổng váy tây sột soạt vào đầu kẻ cứng sau, khẩn xong các bà thanh thoát bước ra sân gần rít, gằm gừ chửi mấy thằng nhân tình non choẹt tự dung mắt mặt đầu đó mấy tuần, chắc lại đi chơi với con trẻ nào, để cho mấy bà nạ dòng đêm đêm nhức buốt, lăn lộn đứng ngồi, nghiêng rãnh chèo chèo. Em thì không, em đang nằm đây, nhìn con thú của mình thờ đều đều, mọi thứ thật ngọt ngào dễ chịu. Vậy nhưng tình nhân của em luôn coi em như con thỏ non nớt, dễ đau bụng những hôm ăn phải rau còn nước lã. Tình nhân nâng niu, đặt em lên xuống, nhìn ngắm hút hít em như loài chó đánh hơi chuột. Em buồn cười lắm. Nhưng em thích. Tại sao không. Em thích được tình nhân yêu, lo lắng, quan tâm. Tình nhân nào cũng tưởng em là con thỏ con của riêng, mỗi lần em vui miệng: Em có những ba người đàn ông yêu em nhé! Thì tình nhân chỉ hềnh hềch cười, xoa đầu em, bẹo má em, rồi đề ngửa em ra sờ nắn, gằm gừ: Cái loại đàn bà khô đét như em, chỉ nhìn thấy răng với mắt mà cũng đòi có người để ý à? Em thấy lạ một điều là cả ba tình nhân chỉ nói độc một câu ấy, rồi hành động y như nhau, cứ như là mấy cái dây truyền lắp ghép của nước ngoài đã cũ, được mấy cụ mua về, đóng gói cẩn thận, dán luôn mác made in Japan hay USA mới toanh, để dư dật còn chia chác, không thì lấy cám đổ vào mồm, đổ vào mấy cái lỗ nẻ của bò nhí. Tụi bò nhí giờ ghê gớm lắm, lấy thịt lấp đầy nó xong, nó sờ ví rút tiền liền. Chỉ riêng em là tử tế, em chẳng quan tâm ví, em lên giường với tình nhân như một bản năng gốc rễ bám sâu vào tâm linh.

Em hay nghĩ về tình nhân, em có ba tình nhân, những gã độc đáo ngự trị cơ thể em, từ *Cải Lương*, đến *Thi Sĩ*, rồi *Gia Trường*.

Cải Lương thật khác người, chỉ cần xem cách làm tình của hắn là đủ, mỗi lần hắn muốn em, hắn sẽ mua 99 bông hoa hồng mang đến phòng em kèm 99 tin nhắn qua mạng mobifone chỉ đúng một nội dung: Anh vừa khám phá một phương pháp công hiệu mới, muốn thực hành trên cơ thể em. Mới đầu, cảm thấy đó là sự xúc phạm. Em đã tát cho hắn 99 cái tát đả đĩnh đả chùa, sau 99 cái tát ấy, hắn xoa má 99 lần, mỉm cười 99 điệu nhạt thếch giống y như nhau. Em khiếp, đúng là loại bị phụ nữ đánh nhiều rồi có khác, hắn bình thản gặt gù khà khà, gặt gù ca một đoạn cải lương Lan Điệp mùi mẫn. Em khóc nức thương thân phận Lan Điệp, chàng và nàng mộ phủ xanh cỏ trên đồi thông nghi ngút gió đại ngàn rồi, vẫn bị người đời lôi ra xía xói, vẫn chêm chệ, vẫn nhẩy chồm hồm lên tình yêu đương đại của em và hắn. Em xót xa cho Lan cho Điệp, cho nền cải lương bị trục lợi trắng trợn. Đáng ra, mỗi lần ai đó hát Lan Điệp, nhẩy đầm Lan Điệp, ở mọi nơi, mọi lúc, ví như trong toilet, giường ngủ, xe buýt vân vân và vân vân, đều phải trả tiền bản quyền ngay lập tức, chứ gian lận như Cải Lương, nền nghệ thuật nghèo là phải, nghèo vì nghệ thuật để cứu đói, tác phẩm đều hát hoài điệp khúc bông hoa này là của chung thì bố đũa nào dám làm nghệ thuật, bố đũa nào dám sáng tạo nữa. Thiên hạ bỏ ngay, bỏ đi buồn, buồn đầu nậu cũng ối tiền. Việc đéch gì phải còng lưng áp kính trông, cả mấy tháng trời với xong tác phẩm, rồi ném tòm vào cho dân làng, hoá ra là cho không. Như vậy để mà đối xệp khổ à.

Cải Lương vừa hát dứt đoạn, hắn lập tức chơi trò sắp đặt mới mẻ trên cơ thể em. Hắn biết làm mới lạ những cái tưởng đã cũ. Như cái dầm, cái sàng, cái nong, cái nia chẳng cũ đến hàng trăm năm rồi ấy à, thế mà hắn giỏi lắm, hắn thuê cái Gallery to tổ chẳng, hắn bày rơm rạ, gạo nước mâm xôi lên đó, thuê các kênh truyền thông PR nặng xì, giật cái tít hoành tráng Thóc. Một chương trình ca ngợi lòng bền bỉ với cây lúa, củ khoai của người dân lao động, kết hợp giữa âm nhạc, hội hoạ, nhiếp ảnh, văn chương, tạo ra lối đương đại gắn kết cổ điển với hiện đại. Hắn trở thành kẻ khôn ngoan tức thời, biết du di trong ngành Mỹ Thuật, hắn giàu ngất ngưỡng nhờ tính sáng tạo lập dị. Hắn khôn như thạch thùng ăn muối, thiên hạ đổ đũa nào bảo các chương trình của hắn là trò hề, thiên hạ tha hồ tung hô, tha hồ khen ngợi, hắn lại càng khiêm tốn. Sau khi khiêm tốn hắn mời thiên hạ lên nóc khách sạn Sophitel, lên đây mới đã, tha hồ ngắm các cụ ông cụ bà mặt thồn thộn, ngồi gặt gà ngủ, nghe mấy cô ca sĩ đáng đẹp tựa hoa hậu, hát dòng nhạc êm ru, vừa hát vừa tụt váy. Thi thoảng, cô ca sĩ nào hăng máu, đang ru ngủ bỗng chơi phá nhạc, rú lên trước khi kết thúc bài hát. Các cụ ông đang gặt gù thót tim tỉnh giấc. Khiếp. Không cẩn thận đến nhồi máu cơ tim thì bỏ mẹ. Còn các cụ bà đang lần tìm nhãn mác quần sịp hàng Italia hay hàng USA, tuột tay, rơi ra mấy sợi râu thẳng nhỏ. Các cụ ông nhăn mặt, nâng cốc vzô. Các cụ bà lỏn lỏn cười tình, coi như phi vụ mấy cái lông là chuyện nhỏ.

Cải Lương đã mấy lần đưa em lên đây, mới đầu em còn chịu lên theo gã, để hưởng sự trong lành của không khí, không tiếng còi xe máy, không khói xăng, không nồng nàn bụi, chỉ có ngàn vì sao và tiếng nhạc dịu dịu. Nhưng em phát chán vì suốt ngày gặp bằng đó khuôn mặt những cụ ông cụ bà, chẳng có ai mới mẻ, chẳng có ai trẻ trung. Tất nhiên, ở đất nước em chơi theo lối chức quyền làng xã, đổ đũa nào ngoi lên làm cụ được mà không họ hàng, không ô dù. Với lại, em không quen sờ quần sịp của lão Cải Lương. Em thích về phòng, ngâm mình trong những dòng sữa Dove li ti bọt, em thích chìm ngấm trong đó tẩy trần. Hắn sẽ bế em ra khỏi thứ bọt trắng toát đó, hong cơ thể em đến khô như ngói. Mỗi lần gặp hắn, em lại thấy một Cải Lương mới lạ, hắn có sự khám phá, tìm tòi, không lẫn vào bất kì ai, chính vì cách làm tình độc đáo ấy đã ăn sâu trong sáng tác của hắn, mỗi lần hắn làm một chương trình sắp đặt mới, em lại thấy hình ảnh hắn và em trên giường, hắn nói Nghệ thuật có thành công được cũng nhờ cái lỗ nẻ cho cảm hứng.

Em chẳng biết Cải Lương đùa hay nói thật, nhưng em thấy triết lý ấy có hơi hướng Freud.

Em nghĩ đến Freud. Em nghĩ xa hơn đến những câu thơ ẩn ức của gã Thi Sĩ. Những câu thơ đậm chất libido, nhờ mấy ông phê bình văn học giải toả, bỗng dựng, Thi Sĩ trở thành nhà thơ đương đại. Em lại nhớ Thi Sĩ rồi, mai Thi Sĩ hẹn gặp em, Thi Sĩ vừa làm xong mấy câu thơ lục bát. Gã rất lạ, mỗi lần làm được câu thơ nào, gã phải tìm em ngay để chia sẻ. Em thật sung sướng vì mình là độc giả đầu tiên của gã, được thưởng thức những câu lục bát trời trao Nguyễn Bình, Nguyễn Bình trao lại cho gã, những câu thơ khiến em mê mải như con mẹ bán tôm chợ chiều đi tìm cánh cò lạc bầy tan tác. Gã cần gặp em, em biết, gã sẽ đè em trên nền khách sạn không cho em cởi giày cao gót, không cho em ngâm mình trong làn bọt Dove li ti, không bế em nhẹ nhàng dịu dặt kiểu Romance lãng xẹt, gã lột trần, dí mũi vào bất kì chỗ nào gã muốn, gã ngửi, hít hà, gã liếm láp, em biết, gã muốn thế, gã thích thế, gã nói: Thi Sĩ mà sạch sẽ thì chán chết, cái gì cũng phải nguyên bản nguyên mẫu, nhất là mùi đực cái, phải nguyên thủy, chứ nồng sặc mùi nước hoa Pháp, đến nôn mửa. Em bình thản mặc gã, em chú ý đến những câu thơ mới lạ của gã, gã chăm chú nhip nhàng, chăm chú đọc thơ, cứ nhip một dành cho câu sáu, nhip hai dành cho câu tám, khi gã đọc xong bài thơ cũng đến mấy chục nhip, có lần em hỏi gã : Sao anh không làm trường ca? Gã cười: Một bồ mẹ, đọc xong cái trường ca thì đến đột quy. Anh đọc trích đoạn cũng được. Đếch sướng, vừa nhip nhàng, vừa đọc thơ lục bát, thế mới tạo thi hứng.

Công nhận gã nhiều thi hứng, các nhà phê bình trong nước chẳng nháy lên te tái như gà mái đẻ trứng mỗi lần gã xuất bản một tập thơ. Các nhà phê bình đưa thơ gã lên bàn để, phục vụ tận tình hơn cả bệnh viện Việt Pháp lo lắng cho mẹ và bé giá trọn gói 15 triệu đồng. Gã dồn tất cả những bài viết in thành mấy tập cả nghìn trang, nào là thơ gã đầy đủ các yếu tố, các sắc thái, các góc độ nhìn nhận, từ kinh tế đến chính trị, từ sắc tộc cổ truyền đến đương đại, có xưa và nay quyện hoà. Em đọc những bài phê bình ấy, bỗng thấy yêu thơ gã hơn, em đọc lại tất thơ của gã, đọc hoài, đọc đến thuộc. Tỉnh thoảng, gã dai sức quá, đọc hết bài thơ mới, gã vẫn nhip nhàng một hai, em lại tiếp cảm hứng của gã bằng những vần thơ em đã thuộc lòng. Gã vui hay buồn chẳng biết, em chỉ thấy nước mắt gã nhễ nhại quanh vòm miệng. Gã khóc, em sợ hãi đọc to hơn, gã càng khóc nhiều hơn, kết thúc nhip điệu, gã hôn chân em, vác em lên vai như các ông bố bà mẹ vác con nhỏ. Lúc ấy, em thấy yêu gã vô cùng, em ôm ghì lấy cái đầu chứa ngàn câu thơ lục bát vào lòng, nắc nẻ cười như trẻ trâu chơi trốn tìm trên bờ đê làng cổ.

IV. Ngày không trôi.

Ngày rồi, ngày nối ngày buồn tẻ, em thích đêm dài mộng mị hơn, ngày rữ buồn.

-Anh đang làm gì vậy? Mưa, lại mưa anh ạ, tại sao cứ mỗi bận mưa về, em lại rong rêu nhớ, rong rêu buồn, rong rêu thổn thức.

-Em lại liên miên rồi. Hôm nay, em không có hẹn à?

-Em không, em muốn anh nghe điện thoại, em sẽ cho anh nghe bản nhạc Niệm khúc cuối.

-Anh đã nghe rồi, vớ lại anh đang ở nhà, anh không thích bà xã anh nghĩ ngợi nhiều.

-Anh nói hết yêu vợ rồi mà.

-Ừ, nhưng ít ra còn sự tôn trọng trong gia đình.

-Phức tạp nhỉ, em chẳng lấy chồng đâu, phiền hà lắm.

-Không nên nghĩ thế, em phải kết hôn, rồi sau đó phá phách đâu có muộn.

-Nhưng em chỉ muốn có con với anh, một mình anh thôi.

-.....

-Anh trả lời tin nhắn của em đi.

-.....

-Anh lại chạy trốn rồi, anh hèn lắm.

V. Ngày âm.

Một ngày chợt mưa chợt nắng, những hạt mưa tràn qua nếp tóc, những giọt nắng đậu trên môi hồng. Em ngồi bên Gia Trường, lão nghiêng mặt ngậm đầu nhũ hoa mút chùn chụt như trẻ ngậm vòi sữa, khuôn mặt ra dáng đăm chiêu suy nghĩ. Rất ít khi em thấy lão hiền lành như vậy, lão thường hạ căng chân thượng căng tay bất kì lúc nào em tỏ ra đàn độn, lão sẵn sàng thể hiện bản chất đàn ông ngay tức thì. Lão sẽ cho em vài cái tát, nếu em hơi ngu, lão sẽ cho em vài cái đá, nếu em dốt thật sự, còn nếu em khó bảo, lão cho người đập bầm tím tái. Em chẳng hiểu vì lý do gì em yêu lão, em thích lão. ở lão, em thấy một người đàn ông uy quyền. Em ghét đám con trai Hàn Quốc, chúng nó ẻo lả dặt dẹo thế nào ấy, chúng nó tóc xanh tóc vàng tóc đỏ, quần áo hip-hop không kiểu cao bồi đàn ông. Còn Gia Trường khác hẳn, lão cao bồi, lão Rambo thật sự, lão hành động như một người đàn ông Việt thuần chủng.

Em thường dầm bập thân thể sau những cơn thèm thường da thịt của lão, lão có lối làm tình vũ phu, vừa đi sâu tận cùng, vừa chửi thề, vừa tát em hồi hả, cắn em bầm nốt, gãi lên cơn phấn khích, cơ thể em càng đau rát bỏng, nhưng em thích cảm giác đó, cảm giác nô lệ, được sở hữu, phụ thuộc, cảm giác đặc trưng người vợ Việt. Em ngắm nghía những vết thâm tím trong gương, vuốt ve nhẹ nhàng nhớ lại những cái nhấn sâu, những tiếng chửi thề, những cái cắn phàm phạp, thoả mãn, phe phờn. Giờ thì lão đang nằm yên lặng, sau mỗi cơn thèm cơ thể em lão không lăn ra ngủ. Lão nằm yên, hai tay gối dưới đầu. Lão suy nghĩ. Lão đang tìm cách ăn mấy khoản tài trợ của nước ngoài sao cho chót lọt, sao cho không có đũa nào tìm được gót Asin của lão. Em nhìn lão, thấy yêu lão hơn. Trông lão lúc này chẳng khác con sói hoang đầu đàn, phải lo lắng thức ăn cho cả đàn. Lão kéo em xuống chặt cứng, thềm thì trong tiếng thở: Anh kiếm thêm nữa mới phải, non tay ăn ít, thiên hạ chửi ngu, tiền của chùa rơi vào tay Sư, tội đêch gì. Em biết, lão yêu em không chỉ vì em gầy đét, mắt to, răng và răng lấp đầy mặt, mà vì em biết cam chịu, biết nằm dưới, chịu sự sai bảo, chịu bao áp bức, áp bức ngay cả khi làm tình. Em chỉ cười nhìn lão chan chứa yêu thương.

VI. Ngày vỡ.

-Kiếp trước em khát anh ái tình đúng không?

-Không biết nữa.

-Rồi tình cảm của em sẽ ra sao?

-Chỉ là cảm xúc thôi. Em sẽ quên anh, một lúc nào đó thời tiết không còn như chiều nay, lá không còn đỏ, mưa không còn rơi, cafe không còn đắng... Không còn gì. Em sẽ quên.

-Em là cô gái lỡ cỡ phải không anh...

Hôn em đi, hôn nhanh lên, lột quần áo em ra, làm tình đi, làm nhanh lên, em muốn tình nhân xé nát bầu ngực em, em muốn tình nhân miên man trên cơ thể em, em muốn tình nhân đi sâu vào em cho chán nệm thắm đẫm... Tình nhân nhìn em, hôn hển sau nụ hôn, mắt long sòng sọc, dơ tay giáng thẳng lên khuôn mặt vô cảm của em. Em mộng du. Em đang thổn thức. Thổn thức đến nổi tẩu hỏa nhập ma. Tình nhân hát cả ly vang chát lên mặt em, mắt em cay sè, mắt em chảy nước, mắt em đỏ au au. Tình nhân tưới rượu tây lên em, điên cuồng xé. Em chẳng biết tình nhân xé những gì, nhưng em thấy khuôn mặt anh đang cười, hàng ria con kiến khế rung rinh trên bờ môi gọi cảm. Ơ kìa, tình nhân, sao không mang hoa đến, tình nhân vẫn thường tặng em 99 bông hồng đỏ như màu máu em. Nhưng em khác rồi, em thích hoa hồng vàng, vàng rực như sự phản bội tình yêu của em dành cho anh. Tình nhân vẫn đọc thơ đầy à, thôi đi,

em chán rồi, đọc cho em mấy chương tiểu thuyết ấy, thay đổi nhịp điệu cũng được, chẳng cần sáu, chẳng cần tám, chẳng cần nhịp nhàng một hai, mà thôi, im lặng cũng được. Em thề rồi, không bao giờ nằm trên, không bao giờ rên ri rĩ, nhưng em muốn lật tình nhân, em muốn rên ri thật to, em muốn nổi loạn. Nhân tình ơi, em không lỡ cỡ, em biết điên, biết yêu, biết rõ đại vì tình, biết ẩn ức thơ ca.

-Em muốn được đi hết con đường.

-Con đường nào?

-Em không biết.

-Con đường có anh không?

-Em không biết.

- Con đường dẫn về đâu?

-Em không biết.

-Thế sao em đi?

-ừ nhỉ! Em lỡ cỡ vui, lỡ cỡ buồn, lỡ có giận hờn tủi hổ. Em lỡ cỡ.

Hà nội mưa tháng 9/200

Em xinh không

Mùa đông ồn ã trôi qua bằng những cơn mưa rét mướt. Con đường trải ra thảm sương mềm trong vắt. Em sẽ biết rồi một ngày khuôn mặt anh không còn neo đậu nơi tim. Tháng Ba qua đi để lại nhúm hạt cải vàng không uơm nắng. Em không cố quên để mong phút chợt nhớ... lại đắm mình trong khung cửa với người không- là- anh (Tặng Cơn Gió)

1

Tôi đã nói rồi, các ông không tin. Miệng em rộng như cô người mẫu Ju-li-a Rô-bét. Các ông nói rằng em vàng. Không vấn đề, rằng em có hơi vàng một chút, đấy là sự tồn đọng cuối cùng của thời bao cấp còn sót lại ở em, điều này càng đáng yêu chứ sao. Tôi nói tóc em vàng rực như cô ca sĩ Ma-don-na. Các ông bảo tóc em nhuộm, cái vàng của mỹ phẩm tôi sẽ không được bóng bẩy và mượt mà như tóc thật của cô à đào đó, nhưng cứ công nhận với tôi là tóc em vàng nhé. Mà sao cứ quan tâm đến cái mũi tẹt của em nhỉ, tôi thấy có người da vàng mũi cao bao giờ đâu, nếu mũi cao chỉ có ở sản phẩm ngoại lai, còn không cũng là công nghệ khoa học chính, tôi nghĩ, em thật thông minh khi không bỏ đứt 5 triệu đi Viện 108 chỉnh mũi, em đừng cảm để nguyên cái mũi tẹt trên nụ cười rộng với hàng răng hơi vàng. Đấy! Tôi mê em. Tôi yêu em là thế. Em đáng yêu đến mức những thằng cha độc thân như chúng tôi luôn loanh quanh câu chuyện về em khi trà dư tửu hậu. Chúng tôi ở với nhau trong một dãy nhà tập thể.

Nhiều thằng con trai, mình em là con gái, hai đánh một không chột thì què, đây những nhiều thằng định xông vào đánh nhau vì em chắc có thằng đi Văn Điển lắm. Những hình như em không biết. Em không ý thức điều này. Chắc tại kinh nghiệm chiến trường thấp. Khi em vừa bước chân đến đầu dãy tập thể, đã toét miệng cười, gọi đủ tên của nhiều thằng tôi ra xách đồ. Lạ. Nhiều thằng lạ lắm. Nhiều cái đầu thò ra, vì đang trong giấc ngủ trưa, tôi chui ra khỏi chăn nệm với chiếc quần đùi nhăn tưa lò xo, tóc tai rối bù, ngó em rực màu đỏ. Nhiều thằng kia cũng chẳng xịn hơn tôi. Nhiều đầu thò ra. Nhiều đầu thụt vào. Nhiều thằng mặc nhanh quần áo vừa ném uych trên giường buổi trưa. Nhiều thằng vuốt nhanh mớ tóc ngắn nhiều ngày chưa gội. Nhiều thằng mở cửa, bước ra cùng một lúc. Cười. Em cũng cười. Chỉ vào từng túi đồ. Nhiều thằng bê. Nhanh nhẹn. Hơi lườm nhau. Hơi ám ách trong lòng vì có sao có tạo đồ mà gọi đến nhiều thằng. Em mở cửa căn phòng cuối của dãy. Em ở đấy.

Đấy. Em xuất hiện trước mắt chúng tôi với lần đầu đáng yêu như thế. Các ông nói ghét em mặc màu đỏ. Tôi thấy em trẻ. Tuổi trẻ phải mặc gam màu nóng, với lại tính cách em nồng nàn, ấm áp như vậy, em mặc màu đỏ đúng kiểu quá còn gì.

2

Tính cách em mà nồng nàn à? Chưa chắc. Ông đã ngủ với em đâu biết em nồng nàn, ấm áp.

3

Thì cứ xem thế này nhé! Sáng mùa đông, em mặc rất đẹp, toàn màu đỏ. Em đội mũ đỏ, đeo hoa tai đỏ, quần nhung đỏ, áo khoác đỏ, găng tay đỏ, giày đỏ, đi trên con xe ga đỏ, có khi quần áo lót cũng màu đỏ ấy chứ. Em mở cửa phòng tôi, toét miệng cười “Em xinh không. Em xinh nhỉ. Em hơi bị xinh đấy!”. Tôi ngỡ ngàng, “ừ! Rất hot” “Không, em muốn hỏi, em xinh không cơ?” “ừ! Rất xinh”. Em khúc khích cười, miệng vẫn còn nhai kẹo sing-gum, tung tủy trên đôi giày độ 10 phân nhún nhảy. Tôi ngóng nhìn theo chiều cao của em lắc đầu, em mà đứng cạnh tôi, chắc em phải cúi xuống nói chuyện. Em sẽ nhìn thấy cái đầu hói của tôi, vài cọng tóc thưa thưa. Tôi sẽ thấy mình dị hợm trước màu đỏ ấy, tôi sẽ ăn nói chậm chạp hơn. Nhưng em quý tôi nhất trong đám nhiều thằng. Tôi tin vậy. Em thường nói thích tôi đọc nhiều sách, nào Kan-tơ, nào Đốt, nào Mác-quét, nào Cốt-zi...

Tôi cứ ngỡ trên đời này, sẽ chẳng có ai thích tôi ở cái điểm hăm hăm ấy. Lắm chữ nhiều lời. Ai có thể thích được một thằng giáo quèn, lương tạm đủ ăn, nhưng tháng nào khi cầm lương về, cũng cun cút đi cúng cho lũ sách nậu ở Tràng Tiền đến mấy trăm ngàn, may là tôi còn đọc thân, nếu có vợ, chẳng những vợ nó đập cho vào mặt, mà nó lôi sách ra bán đồng nát cũng cần răng mà chịu. Chính vì lẽ thế mà tôi quý em hơn, em hiểu được nỗi lòng của thằng yêu sách như tôi. Em chẳng giống lũ học sinh của tôi. Mỗi khi tôi lên lớp giảng, tụi nó lại lào phào: Nhà triết gia đã đến, người kể chuyện cổ tích xuất hiện, vĩ nhân nghèo... ừ thì học sinh cấp ba, tụi nó còn non nớt, mình tạm thông cảm, phải vậy không nhỉ, những lời chúng nó nói đều đáng yêu và đáng được tha thứ.

Em Xinh Không. Tôi thích gọi em bằng cái tên đó, ngày nào em cũng chào buổi sáng bằng một câu đáng yêu “Em xinh không. Em xinh nhỉ. Em hơi bị xinh đấy!” và tôi đã gọi em, đã lưu vào bộ nhớ cái tên ấy, màu đỏ ấy, mái tóc vàng ấy. Em ùa đến tựa cơn lốc nhỏ, cuốn tất cả thơ ca trong tôi bay qua cửa sổ. Với tôi...

4

Lão này hăm mẹ rồi, thơ phú lắm rồi mà lẩn thẩn, tôi thấy cô Nàng Chân Dài này có gì đặc biệt đâu, ngoài năng lực tình dục. Các lão từ từ hãy cãi. Tôi nói là có cơ sở của mình. Tôi không chối là tôi chưa ngủ với nàng, nhưng lão xem, có một con ranh nào chưa chồng, đêm nào cũng khoác cái váy ngủ mỏng tang sang phòng tôi ngồi không? Lão đừng có nói là xem vô tuyến ở đây. Nhà cô à không có vô tuyến à? Không có nước trà chắc. Nước trà tôi pha thì ngon quái gì. Mà đã vậy, mỗi lần sang gõ thêm nhiều thằng nhà kia sang nữa, làm ăn được gì, báo hại tôi đêm nào cũng thức để nướng cho xong núi công việc, sáng ra mệt oải người. Các lão đừng có cười reng rả lên như thế, phải các lão, các lão cũng tức anh ách ấy. Như vậy không đủ chứng minh Nàng Chân Dài dâm à? Tình dục ngùn ngụt à? Thế tôi hỏi nhé, đêm nào tôi cũng thấy Nàng Chân Dài gọi điện thoại cho bạn trai hay ngược lại bạn trai gọi cho nàng gì gì đó, nàng mặc váy ngủ đi suốt từ đầu hành lang đến cuối hành lang, rồi cuối hành lang lên đầu hành lang, cứ ồng ọt: “Em nhớ anh lắm, em thèm anh lắm, thịt anh còn ngon không...” nghe chuối bỏ mẹ. Các lão lại bảo đấy là ngôn ngữ riêng của tình yêu chứ gì? Tôi lại chẳng nghĩ như vậy đâu, tôi

thấy Nàng Chân Dài này dĩ dĩ thế nào ấy. ừ thì các lão lại bảo tôi làm nghề công an phỏng, cái nghề công an nhìn đâu cũng thấy tội phạm chứ gì. Nhất là công an tệ nạn xã hội như tôi phải không? Các lão ngây thơ bỏ mẹ. Có lẽ Nàng Chân Dài là điểm cũng nên.

5

Đừng có nói như thế, tôi đây này, tôi đã từng ngồi uống rượu với Mất Ướt. Thôi. Các bác đừng mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi như vậy, uống rượu thì có gì là lạ. Chúng ta ngày nào chẳng uống rượu phải không? Hôm tôi ở cơ quan, đưa bạn hẹn ra cái quán Xuân Tình Từu nhậu, nhưng cuối cùng nó alô là mắc kẹt khách, đưa bạn xin lỗi, tôi đành uống một mình. Mất Ướt bước vào. Tôi vừa ngạc nhiên nhưng mừng rỡ, em vẫn mặc màu đỏ, vẫn tóc vàng, vẫn hỏi “Em xinh không. Em xinh nhỉ. Em hơi bị xinh đấy!” như mọi khi. Tôi vội vàng mời em ngồi.

Mất Ướt nhìn tôi nhớn miệng cười. Hình như em vừa khóc. Em ngồi yên lặng, uống từ từ, tôi chẳng biết nói gì. Cứ biết gấp thức ăn cho em, rót rượu cho em, phải công nhận em uống khá, ngang ngửa tôi. Lúc sau tôi thấy em nhìn tôi. Cười. Mất rất ướt. Tôi chẳng biết chia sẻ thế nào, nắm bữa lấy tay em rồi hỏi em có chuyện buồn à. Em gật đầu. Tôi lại hỏi chuyện tình yêu. Em gật đầu, nước mắt lăn trên má. Trời ạ! Các bác không biết rằng tôi muốn hôn lên những giọt nước mắt đó thế nào đâu. Mất em đẹp. Cái đẹp ướt, buồn đến dại khờ. Tôi đã nguyện rửa thằng cha nào phúc lớn được em yêu. Miệng em vẫn cười, nhưng nước mắt cứ chảy. Tôi luống cuống lôi khăn mùi xoa ra, thấy nó bẩn, lại lấy cái khăn giấy cho em. Mất Ướt nhìn tôi. Em nói: “Em nhớ anh lắm, em thèm anh lắm, thịt anh còn ngon không...” Tôi giật mình. Tôi lúng túng. Tôi tưởng em say. Tôi nuốt nước bọt nhìn em. Tôi nói tôi đưa em về. Mất Ướt không chịu. Em muốn vào khách sạn cùng tôi. Tôi đã vào. ừ, các bác bảo tôi đón mặt hay phúc đức thì tùy. Nhưng tôi thấy tôi bất hạnh. Các bác ngạc nhiên gì thế. Các bác không rơi vào trạng thái trống rỗng bao giờ à. Tôi tưởng bác nhà giáo kia phải biết rõ chứ, vì bác và Mất Ướt hay nói chuyện văn chương tâm hồn đồng điệu lắm mà, bác cũng đọc nhiều hiểu rộng, phải hiểu sự trống rỗng là thế nào chứ. Cả cái bác pha nước trà kia nữa, bác nhìn người chuẩn lắm kia mà. Hê... hê... hê... Hoá ra các bác cũng tầm thường như tôi. Nhỉ.

6

Em 25 tuổi. Viết văn. Bạc bẽo. Chẳng ai sống được bằng nghề viết. Em làm tại một Nhà Xuất Bản, lương vài trăm ngàn, em vẫn làm. Em yêu người đàn ông đã có gia đình trong cơ quan. Em vào đó làm chỉ mong được nhìn thấy họ hàng ngày. Họ không biết em yêu. Em cứ dại khờ yêu thâm thối. Đừng nói em ngu ngốc. Tình yêu chân thành còn sót lại trong thời đại này đấy. Mà thôi, giờ này em sắp về rồi, gần 22h rồi. Hôm nào em chẳng về giờ này. Sáng 8h đi, tối 22h về. Em lại sắp gọi nhiều thằng sang phòng một thằng uống nước trà, thử rồi xem nhé. Tiếng xe ga nổ tành tạch dừ dừ, tiếng giày em khua khoáng đầu hồi. Em mở cửa phòng từng thằng, toét miệng cười hỏi: “Em xinh không. Em xinh nhỉ. Em hơi bị xinh đấy!”. Nhiều thằng ngồi trong nhà, nhìn em, phà hơi thuốc lào về phía em, mỉm cười không nói. Em sẽ bỏ cửa, khua giày về phòng, miệng em nhí nhách, “Pha trà cho em uống với nhé!”. Em vào phòng. Tôi biết em sẽ tẩy lớp trang điểm trên mặt, sẽ mặc chiếc váy ngủ mỏng tang hàng vợ-sác, sẽ sang nhà một thằng, em sẽ trầm mình yên lặng nghe vài đoạn ghi-ta nơi đầu từ nhà hắn.

Em chẳng nói chuyện gì, có thì dăm ba câu lặp đi lặp lại “Em xinh không. Em xinh nhỉ. Em hơi bị xinh đấy!” rồi em lại ngồi trầm mình đến 23h30 phút. Về phòng. Gõ bàn phím xoành xoạch những câu chữ. Tôi biết em đang viết thuê hồi ký cho người đời. Người đời muốn giữ lại kỉ niệm, những dấu ấn vàng son trên câu chữ của em, em bỏ công thu tiền, em mất quyền tác giả. Em hài lòng với điều này. Nhiều thằng trong khu nhà này không làm em bớt cô đơn, trống rỗng. Những câu hỏi “Em xinh không. Em xinh nhỉ. Em hơi bị xinh đấy! Pha trà cho em uống với nhé!

Em nhớ anh lắm, em thèm anh lắm, thịt anh còn ngon không... ” qua môi em đầy nhàn rỗi, không neo bám. Em vẫn thấy cuộc đời xa lạ. Buồn tênh.

Nhưng tôi là ai mà nhảy vào cuộc đời em vậy nhỉ. Tôi cũng chẳng biết. Có thể, tôi cũng là một tính cách trong em, phải vậy chứ Em Xinh Không?

Nói chuyện với Đình Đình Thụy Khuê

Đình Đình xác định bản chất văn chương của mình qua ba truyện ngắn đăng trên Hợp Lưu: Rỗng, Em lỡ cỡ và Em xinh không. Đình Đình thuộc thế hệ những nhà văn, nhà thơ trẻ sinh trong thập niên 80, đang hình thành những lối viết mới, với cái nhìn mới, với tư tưởng mới. Trước khi tìm hiểu tác phẩm, chúng tôi xin giới thiệu những lời tự nhiên, thẳng thắn, bình dị và chân thực của Đình Đình xoay quanh điều kiện sống, điều kiện in ấn cùng những hoài vọng của một nhà văn trẻ ở trong nước.

Thụy Khuê: Trước hết xin cảm ơn Đình Đình đã nhận lời nói chuyện với chúng tôi. Trước hết xin hỏi Đình Đình về cái tên Từ Nữ Triệu-Vương là do nguồn gốc ở đâu? Và bút hiệu Đình Đình cũng lại là một từ rất lạ, rất hiếm?

Đình Đình: Ai cũng bảo em là cái tên Từ Nữ Triệu-Vương có phải do Triệu-Vương lấy làm bút danh không? Em cười, em bảo đó là tên thật. Nhiều người bảo tên hay thế, tên đẹp thế, kêu như chuông! Em bảo là tên con trai, xấu lắm, em không thích! Em có hỏi ba em tên đó ở đâu? Ba bảo tên đó do các cô của con đặt cho con. Em bảo ba này, tên con cũng lạ, người con cũng lạ, vậy thế con có phải là nguồn gốc ở Huế giống ba không? Ba bảo ba là gốc Huế nhưng có lẽ dân tộc mình là dân tộc Mày con ạ. Em hỏi thế dân tộc Mày là dân tộc ở đâu? Ba bảo dân tộc Mày thuộc về Lào và hiện nay ở Việt Nam có khoảng 150 người thôi. Còn Đình Đình là tên của một nhân vật ở trong bộ phim Tàu, phim rất sến. Một nhân vật xinh đẹp, có hiểu nhưng cô ta chết yểu. Em xem, em thấy thích nhân vật ấy và thích luôn cái tên, cho nên em lấy luôn tên đó cho mình. Ngoài ra, vì em làm báo nên em đành phải lấy tên thật Từ Nữ Triệu-Vương thôi, chứ thật ra em ghét cái tên ấy lắm, nó cứ con trai thế nào ấy, em không thích. Em thấy Đình Đình dễ thương hơn.

T.K.: Đình Đình bắt đầu viết văn từ năm nào? Và bài văn đầu tiên đăng ở đâu? Có phải là bài Rỗng đăng trên Hợp Lưu không?

Đ.Đ.: Nếu thực sự có ý thức viết thì phải nói là từ khi bước chân vào Trường viết văn Nguyễn Du, còn trước đây em học về báo chí, chỉ lo làm báo thôi. Khi bắt đầu viết cũng ngượng lắm; bởi vì mình đã xuất hiện trên báo bằng tên Từ Nữ Triệu-Vương rồi, cho nên em muốn thử một tên khác để xem cái tên ấy có duyên với mình hay không, em mới lấy tên Đình Đình mà hỏi bé em thích. Khi lấy tên Đình Đình thì viết truyện nào, bài nào cũng được đăng bài ấy, nhưng mà em viết theo lối cũ rích để được in, cứ mơ ước có mấy trăm nghìn đồng bạc nhuận bút rồi mời bạn bè đi ăn nem chua, chè đậu đen, sữa chua... mọi thứ ... chỉ là vui thôi.

Thực sự nếu mình viết thật lòng thì mình sẽ không đăng được ở trong nước; vì thế em mới viết cho một số trang điện tử. Truyện Rỗng với lối viết hơi thẳng thắn một chút thì rất khó đăng ở trong nước; đầu tiên là em gửi cho Hợp Lưu nhưng Hợp Lưu không liên hệ lại, em mới gửi cho E-văn thì E-văn đăng ngay. Sau đó ở Hợp Lưu, anh Đặng Hiền lại rất thân thiện. Và từ đó em chỉ viết cho anh Đặng Hiền thôi, không viết cho ai nữa. Viết cho anh Đặng Hiền thoải mái lắm. Không bao giờ phải soi xét là mình viết có được đăng hay không bởi vì mình viết rất thật, mình viết thật với chính mình như thế thì không cần bận tâm là được đăng hay không được

đăng, được nhuận bút hay không được nhuận bút, chỉ viết để giải tỏa những ẩn ức tâm lý của mình.

T.K.: *Trong Trường viết văn Nguyễn Du, Đình Đình học được gì về việc viết văn?*

Đ.Đ.: Phải nói là vào Trường viết văn Nguyễn Du, trong bốn năm học - bây giờ là năm cuối -em thấy không ai dạy em được gì và em không học được gì. Tức là trên giảng đường, tất cả cái gì cũng đã cũ rích từ mười năm trước rồi, người ta cứ lặp lại y nguyên, thậm chí nó còn mai một đi. Mười năm, hai mươi năm, người ta vẫn dạy y xì như vậy chẳng có gì mới, rất chán, lên lớp chỉ ngủ thôi, nhưng chúng em tự học. Có thể nói là trong thời gian bốn năm học Trường Nguyễn Du, em thích nhất cái thư viện. Thư viện có hơn mười nghìn đầu sách thì cứ lao vào đọc thôi. Không dám nói là đọc nhiều nhưng đọc cái mà mình thích. Đọc. Sau đó là sống, sống ở ngoài đời, rồi một lúc nào đó chắc là bức xúc quá mới viết. Trong bốn năm học Nguyễn Du, người ta cứ tranh cãi nhau về vấn đề là nhà văn không đào tạo được nhà văn. Nhưng em bảo là nhà văn có thể cung cấp kiến thức và kinh nghiệm cho nhau được chứ! Nhưng nếu nhìn lại Trường viết văn Nguyễn Du- như em đã học- mà lấy tên là Trường viết văn thì cũng hơi xấu hổ thật, bởi nó chẳng cung cấp cho em cái gì cả. Bây giờ trường của bọn em biến thành một Khoa (gọi là Khoa Lý luận Sáng tác thuộc Trường Đại học Văn hóa). Em nghĩ đáng lẽ thay vì biến Trường viết văn Nguyễn Du thành một Khoa, thì người ta nên biến nó thành một trường đảng hoàng hơn; chứ biến thành một thứ dở ông, dở thằng thế này rất chán. Gọi là Khoa Sáng tác Lý luận Phê bình, nhưng không có ai dạy chúng em sáng tác thành ra không thể có Khoa Sáng tác; còn về lý luận thì không thể bằng được Khoa Lý luận của Trường Nhân văn. Bọn em ra trường, cầm cái bằng rất xấu hổ, chẳng biết là mình thuộc dạng gì. Trường viết văn Nguyễn Du bây giờ có lẽ chỉ còn lại dư âm thôi.

T.K.: *Vừa rồi Đình Đình có nói đến thư viện với mười ngàn cuốn sách của Trường viết văn Nguyễn Du mà Đình Đình rất thích đọc, vậy trong thư viện đó có những sách gì?*

Đ.Đ.: Điều rất đáng buồn là một thư viện như thế nhưng sách không được cập nhật. Khi em đi làm báo thì em mới thấy là thư viện của mình cũ thật. Những cái hay đều bị ăn trộm hoặc họ giữ mất, còn những cuốn sách bình bình thì mình không thích đọc. Những cuốn sách dở thì thấy rất nhiều. Sách quốc ngữ không hề có. Sách tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nga không hề có. Ngoài ra, sách lý luận cũng không hề có, may ra được vài cuốn của anh Đỗ Lai Thúy thôi mà cũng không đầy đủ, chán lắm. Còn một số tác phẩm đương đại hiện giờ, thư viện cũng không có nữa. Mọi người cứ bảo là sở hữu một thư viện mười nghìn cuốn sách như thế mà không đọc được à? Thực sự nhiều khi muốn đọc mà không biết đọc cái gì bởi vì trong đó toàn là các tác phẩm "kinh điển", thế nên đọc rất chán. Còn một số sách em thích như của Coetzee, của Marquez, Milan Kundera, Kawabata... tụi em cũng được đọc nhưng phần nhiều lại phải tìm ở ngoài, hoặc bỏ tiền túi đi mua.

T.K.: *Trong những nhà văn Việt Nam hiện nay, Đình Đình thích ai và chịu ảnh hưởng của ai?*

Đ.Đ.: Nếu nói là em ảnh hưởng của ai, thích đọc ai trong nước thì em thấy là em thích đọc văn chương của Nguyễn Bình Phương. Ngoài ra em thích đọc Phạm Thị Hoài và Dương Thu Hương. Có lẽ là ba người em thích. Phải nói là em thích văn chương anh Nguyễn Bình Phương thật sự. Ở anh Phương, đó là sự lao động, sáng tạo một cách nghiêm túc. Anh luôn luôn đổi mới. Có người nói rằng Phương luôn luôn tìm tòi bản thân mình, luôn luôn chết chóc, u ám, nhân vật của Phương không tốt đẹp, không tươi sáng. Phương cứ đi vào bản ngã. Có rất nhiều người nói với em như thế và hỏi tại sao lại thích văn chương của Phương. Em bảo em thích văn chương của Phương, rất đơn giản thôi, bởi vì anh ấy cứ đi tìm mình, anh đi tìm mình ở trong tất cả những gì tối tăm và lầy lội nhất, trong những cái điên nhất, trong những cái rồ nhất và trong những khoảnh khắc thăng hoa, hoặc trong veo anh vẫn tìm mình. Trong thơ văn của Phương, mới đầu em thích tiểu thuyết, em đọc hết tiểu thuyết của Phương và em thấy rùng mình, thấy sợ. Dần dần đọc sang thơ thì em thấy thơ của Phương trong veo, không như văn.

Em thấy lạ, một con người có thể chia mình làm hai cực như thế; nhưng đến khi gặp anh Nguyễn Bình Phương thì thấy rằng anh ấy là một người có tài. Anh ấy là người hiền lành nhưng khi nói chuyện thì thấy anh ấy có nhân cách một nhà văn lớn.

T.K.: Từ thời mà Đinh Đình mới viết những truyện ngắn "hiền lành" đăng báo bên nhà để lấy tiền nhuận bút, khao bạn đi ăn, đến lúc quyết định viết truyện có chất lượng dù biết là không đăng được ở trong nước mà vẫn viết, như truyện Rõng hay Em lỡ cỡ đã đăng trên Hợp Lưu thì Đinh Đình đã đi qua một con đường tìm kiếm như thế nào?

Đ.Đ.: Phải nói rằng đó là sự đổ vỡ rất nhiều. Từ một cô gái ngây thơ (ví dụ ở nông thôn chẳng hạn) sau đó lên thành phố gặp quá nhiều cạm bẫy thì đổ vỡ. Con người ta mỗi lần đổ vỡ thì hiền lành hơn, nhưng có lẽ là em lại càng cay nghiệt hơn. Mới đầu em nhìn văn chương rất đẹp, tươi, mới và em cố gắng, với ý thức của em lúc đấy - cô gái 22 tuổi viết truyện đăng trong nước- em nghĩ rằng văn chương là cái gì ghê gớm lắm, mình phải đăng để nổi tiếng. Đến khi lớn hơn một chút, thì em thấy rằng văn chương thực sự không phải như thế. Nếu mình coi văn chương không phải là cái gì ghê gớm, mình sẽ thoải mái hơn, cho nên khi em viết em thấy mình rất thoải mái vì mình được đối thoại với chính mình. Đối thoại với chính mình nhưng vẫn là ngôn ngữ, như thế mình phải thay đổi ngôn ngữ và khi viết phải có ý thức. Và bắt đầu em ý thức. Em ý thức rằng mình đối thoại với chính mình thực đấy nhưng phải đối thoại kiểu gì để người ta thích, người ta đọc. Cho nên em cố gắng tìm những cái gì mà bạn bè chưa đi, em không dám nói là người trước chưa đi.

T.K.: Đinh Đình nghĩ gì về tình hình những người viết trẻ hiện nay ở trong nước nhất là về sự tiếp nhận văn chương trẻ hiện nay trong nước?

Đ.Đ.: Em thấy văn chương trẻ tụi em bây giờ đang cần một sự cởi mở, bởi vì đã sáng tạo thì không có mô-típ sẵn, đã sáng tạo thì không rập khuôn. Nhưng ở trong nước dường như không cởi mở với bản thân chúng em. Ví dụ như trường hợp *Năm con ngựa trời* vừa rồi ra cuốn *Dự báo phi thời tiết* lập tức bị cấm, còn cuốn *Tám X* do em tuyển tập cũng bị cấm, rồi lại được ra sau khi đã sửa chữa một số "lỗi". Cấm rồi thì lại được ra, nhưng phần lớn bị chửi. Bị chửi trên báo chí. Chửi rằng thiếu thuần phong mỹ tục. Em không hiểu vì sao mà báo chí nói chung và một số người - có thể là họ cũng làm nghệ thuật nữa và họ viết báo - họ lại ghét chúng em đến thế, luôn luôn chê chúng em, họ không có sự cởi mở như độc giả. Thử vào Trái tim Việt Nam online mà xem thì sẽ thấy độc giả cũng rất chuộng thơ mới, chuộng văn mới. Văn chương trẻ cũng có độc giả riêng chứ, nhưng tại sao lại không mở cho chúng em một sự thoáng, rộng hơn về cơ chế in ấn và cả về cách đọc, cách cảm.

T.K.: Còn những người phê bình trong nước, họ có thái độ thế nào với giới sáng tác trẻ?

Đ.Đ.: Có một số nhà phê bình trong nước hiện nay cũng không theo kịp lối sống và viết của chúng em. Họ cứ khoanh tay, họ nhìn, họ mỉm cười và họ nói rằng tác phẩm này không phải là văn chương hoặc đây không phải là những tác phẩm có giá trị, hoặc đây không thể hiện một cái gì cả. Bởi họ không theo dõi, họ không đọc. Nhiều khi em muốn đặt câu hỏi là với các ông, thế nào là sự khẳng định? Thế nào là tác phẩm văn chương thật sự? Hay nó phải là Balzac, nó phải là Đốt, nó phải là ông thần bà thánh gì đó thì các ông mới thèm nghiên cứu? Có khi như Balzac hay Đốt thì các ông cũng chẳng biết là ai để mà nghiên cứu nữa!

Em nghĩ em tức lắm: Không hiểu tại sao họ đã chẳng quan tâm đến văn chương trẻ thì thôi nhưng họ lại buông ra, họ không đọc nữa. Mà họ lại thả ra những câu phán xét kiểu tác phẩm này không có giá trị hoặc tác phẩm này chẳng là cái gì. Đấy! Văn chương trẻ bọn em hiện nay đang rơi vào tình trạng như thế! Em muốn rằng họ phải đọc chúng em. Họ phải đọc và họ phải hiểu. Ngoài đọc và hiểu tác phẩm ra thì còn phải hiểu là tác phẩm này đang rơi, đang ở trong xã hội này, đang ở trong thời điểm này, chứ không phải là tác phẩm này thuộc thời điểm cách đây 20 năm, 30 năm, 40 năm. Họ phải nhìn tác phẩm này ở thời gian này để đánh giá, chứ không phải bằng cái đầu cũ kỹ của họ, họ đánh giá sai lệch tất cả về những tác phẩm trẻ hiện

nay trong nước. Bao giờ mới có tự do làm sách? Bao giờ mới có một nhà xuất bản tư nhân? Bao giờ Việt Nam mới có? Ý em muốn nghĩ như thế. Bây giờ bọn em đang chờ đợi câu trả lời.

T.K.: *Trong tình thế như thế, Đình Đình quyết định thế nào về con đường văn chương và báo chí của mình?*

Đ.Đ.: Em nghĩ rằng văn chương bạc lắm. Nó rất bạc. Em nghĩ mình sẽ đi theo con đường văn chương này. Báo chí là công cụ để em kiếm tiền, để em sống, để em tồn tại nhưng em sẽ đi theo con đường văn chương. Em là con người đang đi, mới bắt đầu đi thôi, cho nên tất cả còn đang ở phía trước.

T.K.: *Xin thành thật cảm ơn Đình Đình và chúc Đình Đình thượng lộ bình an.*

Căn gác mưa

(Tặng Tháng Ba)

1.

- Chị đang làm cái gì vậy? Con Thạch Sùng tạch tạch lưỡi hỏi.
- Tâm sự.
- Với ai?
- Tất nhiên với anh yêu của tao rồi.
- Khiếp! Hôm nào trời mưa, em cũng thấy chị động kinh như thế, phát sợ.
- Mà chẳng biết gì, im đi là tốt nhất.

Con Thạch Sùng chẳng hiểu gì. Tất nhiên. Em không chấp nó. Anh nhỉ. Đưa con của chúng ta đã lớn rồi đấy. Em thấy nó to bằng ngón út. Anh xem này. Chị dơ ngón tay út lên chiếu bóng 60W ngay trước mắt ngắm nhía sẫm soi. Con gái chúng mình xinh đẹp và hồng hào, trắng nõn, không xấu xí như thằng Choắt, ngón út thằng Choắt bần vô cùng. Có lần em đã nòn oẹ khi thằng Choắt dí ngón út vào đống phân bò rồi bốt cho vào cái sọt nó đeo sau lưng.

- Này! Chị điên ơi! Chị đái dầm ra quần rồi kìa, đi thay đi, khiếp, khai hoảng lên.
- Kệ tao. Mà điên thì có. Tao đái bao giờ. Con gái tao đái dầm đấy. Nó bé xíu. Nó được ít ít tuổi lắm. Nó bé như ngón út đây này. Chị lại dơ ngón út lên khoe khoang với con Thạch Sùng.

2.

Mưa! Lại mưa. Từ hôm chuyển về khu phố cổ, em chẳng thể làm gì ngoài mỗi việc nằm im trên căn gác nhỏ, chúm đầu xuống cái cầu thang bé tẹo, ngắm những hạt mưa rơi lộp bộp. Hoặc thảng nghe vài đoạn Khánh Ly ỉ ôi. Nhiều khi, em cũng chán ngấy cái việc nằm và nghe. Nhưng mưa, em ngại bước chân xuống bậc cầu thang, lại phải chào hỏi những người là người. Em gọi điện cho Kitti, nhờ mua chục gói mì tôm để sẵn. Ngủ dậy em sẽ đun nước pha cafe, đến pha mì gói, đến pha trà mạn. Rồi lại pha cafe, trà mạn, mì gói. Những ngày mưa kéo theo những

điệp khúc thực phẩm tẻ nhạt ngân dài. Nhưng thà như vậy còn hơn bước chân ra bậc cầu thang bé xíu kia là thấy một bác bị thấp khớp gườm gườm nhắc: *"Đi nhẹ thôi cháu nhé, bác ở dưới này cứ thấy trên đây như đánh trống trận vậy"*. Bước hết cầu thang ra bể nước công cộng, gặp thêm hai bác từng là giáo viên môn xã hội thời kháng chiến dặn mãi một câu không mệt mỏi: *"Nhớ đừng nổ xe trong ngõ nhé!"*. Dắt xe ra đến cổng mong thoát ra con phố trung tâm nghệt người kia thì gặp ngay bác cựu cán bộ phường bị áp huyết cao 15 năm, đang ôm ngực ho khò khò, vừa ho vừa cố nhất ngừng: *"Thanh niên giờ ăn mặc cứ gọi là mát mẻ"...* Em vẫn phải mỉm cười chào. Thật nhẹ nhàng. Mỉm cười chào. Thật tươi sáng. Dạ vâng thưa gửi chuẩn xác, rồi khi cả xe và người lao giữa dòng người chật chội kia, em tha hồ buông ra những câu chửi rửa về đám già hâm dở trong ngõ phố cũ.

Có dăm ba lần em hối lỗi ăn năn về sự giải toả chửi rửa ấy với chính bản thân. Em sợ mình sẽ xấu tính xấu nết hơn khi sống với họ. Em sợ mình sẽ tẻ nhạt hơn đến mức chẳng bận tâm đến những tiếng kêu ta thán kia của họ. Nhưng em cũng sợ có một hôm nào đó, em sẽ nổi điên và chửi đầy mặt đám những người là người kia một trận toại bờ hoa lá. Em sợ và em lại tưởng tượng trên 10 lần những cảm xúc khác nhau của mình.

Em. Có đôi phần triệu chứng của kẻ điên, tất nhiên, cầm cái bằng thạc sĩ văn chương không điên mới lạ. Em thích tưởng tượng. Suy ra em có tính lãng mạn nhé! Em dễ khóc, dễ cười, chưa yêu ai thật lòng đến mức nhảy lầu tự tử hay cắt mạch máu quyền sinh như tiểu thuyết Tàu. Nhưng em sẵn sàng đi chợ hoa đêm mua vài trăm ngàn tiền hoa hồng sịn chất đầy giường để chết ngọt bởi mùi hương. Em đã thử tự tử vài lần như vậy mà không ăn thua. Thỉnh thoảng, em có tự tử bằng chai Hennessy. Em uống để chết. Nhưng chỉ say. Em say đến mức giật vài bức tranh giá vài chục đô xuống nền nhà. Sáng tỉnh. Em sót của. Cảm giác sót của lần át nổi đau thất tình. Em quên phất đi chuyện tự tử. Quên phất đi thằng đàn ông vừa bỏ rơi em. Em dần dần chẳng biết yêu ai.

Ừ. Em xinh. Em khô. Đàn bà con gái phải ẩm ướt. Phải nồng nàn. Khô ai mà chịu thấu. Đòi khốn nạn. Mẹ! Xinh mà khô thì chẳng thằng đàn ông nào thèm ngó tới. Em gần như vậy. Chẳng thằng đàn ông nào dám yêu em quá hai tháng. Em đã đau khổ thề thốt là chỉ cần thằng đàn ông nào đó yêu em đến hai tháng cộng một ngày thôi, em sẽ cưới ngay. Nhưng cứ đến hai tháng là thằng đàn ông lại "quất ngựa truy phong" chạy thẳng thừng. Em chẳng biết vì sao nữa. Có lần, anh yêu em đúng vào tháng thiếu, có nghĩa là ngày thứ 58. Ngày thứ 59, em phát điên lên sung sướng, em bắt đầu nghĩ ra đủ viễn cảnh một đám cưới, một gia đình với những đứa con xinh xắn hồng hồng như ngón út. Nhưng đến 23h59 phút của ngày thứ 59, điện thoại reo, em nhắc máy, hạnh phúc nói những lời yêu thương ngô nghê. Anh im lặng. Một phút em đọc thoại trôi đi. Anh bắt đầu phút tiếp theo. Phút bắt đầu của một giờ mới. Ngày mới. Và em cũng bắt đầu một tên đàn ông khác anh. Em chẳng buồn khóc nữa. Chai Hennessy lại lăn lóc qua bên cạnh. Em lại tiếp một guồng yêu.

Em hơn 26 tuổi! 8 tháng 10 ngày nữa là tuổi 27. Ngày ngày. Em đi lang thang suốt từ con phố này sang con phố kia, nhìn ngó khuôn mặt, cử chỉ của từng người da vàng mũi tẹt. Em ghi chép những gì còn neo bám lại trong bộ nhớ về những con người ấy vào cuốn sổ nhỏ. Ngày ngày. Em nhìn. Nhớ. Ghi. Em làm việc này cho một tổ chức phi chính phủ của nước ngoài. Chẳng biết họ sẽ làm gì với mớ ghi chép hỗn độn em đem về, nhưng họ trả tiền khá hậu hĩnh: 300 đô cho một tháng. Quá tốt với một thạc sĩ văn chương. Một thạc sĩ chẳng để làm gì trong đất nước mà bằng cử nhân có thể mua, bằng thạc sĩ có thể bán, bằng tiến sĩ có thể trao đổi như mớ rau sạch.

Hà Nội mưa nhiều quá. Chẳng bao giờ em có thể tưởng tượng được ông Ngâu bà Ngâu lại gặp nhau đến hai lần trong năm. Mưa triền miên thổi kẽ ngón chân của mấy ông già bà cả nơi ngõ, những tiếng bì bõm, đều đặn, chậm chãi. Những tiếng cằn nhằn kêu ca Ngâu khóc lóc nhiều, mệt. Em nằm, nghe, cười. Nằm, trò chuyện với Thạch Sùng, với anh về đứa con bé như ngón út, xinh đẹp nõn nà. Mỳ tôm hết. Cafe hết. Trà mạn hết. Em cầu thả buông mái tóc còn nhàu nát

bởi chần nệm. Cầu thả chui nhanh vào chiếc váy đỏ xuống phố. Em lê lét nổi chán chường trong chiếc ghế nệm của những Highlands Cafe này đến chiếc ghế sắt của Hapro Cafe khác. Mưa. Em toàn phải ngắm nghía những khuôn mặt tây nam tây nữ balô đầy tự tin thoải mái, chẳng hề có nét nhăn nhó, chẳng hề kiểu cách nhún vai ra chiều khó hiểu, chẳng hề có kiểu cười ruồi...chẳng hề đặc trưng Việt lai như các khuôn mặt em đã thấy, đã ghi. Thật khó tìm dăm bảy khuôn mặt ẩn tượng của Việt Nam trong những ngày mưa tại những nơi ồn ã này. Thoảng có vài khuôn mặt ta nhưng không mấy thiện cảm, cứ bì bì như miếng bóng lợn mà bà ngoại hay bắt em ngâm nước để nấu canh măng trong mỗi dịp tết, cứ nhìn thấy vài khuôn mặt ấy lại buồn mửa, em đã sợ hãi suốt tuổi thơ cho đến khi bà mất mới thấy yên ổn tâm hồn và cái dạ dày. Em lật vài trang trong cuốn sổ nhỏ của ngày ghi gần nhất

"... Anh. Thấp. Lùn. Đôi mắt nhỏ, kéo dài. Môi đỏ như con bé 12 tuổi. Tóc đen, dày, bờm xờm như cậu con trai mới lớn quen thói ngủ muộn...Anh ngồi nói chuyện với một cô gái, chắc họ không là gì.

... Chị. Khuôn mặt thon, dài, cũ kĩ...Anh nhún vai kèm những tiếng ừ hừ trong họng, nghe lai tây, hơi thính thích khi được ngồi ngắm anh trong quán cafe, ở đúng góc ánh sáng ngược, nhìn anh lúc này chẳng khác nào con quỷ thích chơi trò ú tim đang dọa nạt con nít

...Anh xoè hai bàn tay ra trước mặt chị, chị nhíu mày mỉm cười dường như là thông cảm đối với những điều anh bức xúc...Anh kết thúc bằng cách rút tiền thanh toán, hành động chậm chạp như chờ đợi

...Chị mỉm cười bình thản, soi ánh mắt theo những tờ tiền polymer xanh xanh của anh được kẹp cẩn thận, rất chậm vào cuốn menu. Chị đứng dậy, khéo léo tách chiếc váy ra khỏi hai quả mông căng nứt, chiếc váy hơi nhăn, như khuôn mặt và nếp nghĩ mỗi ban mai

... Hắn, vừa ngồi vào quán, khạc nhổ đầy nền đá hoa bóng đen ...fuck fuck vài lần trong miệng, vẫn nhai sing-gum, tóc vàng choé, mũi gấn vài hạt đá trắng nho nhỏ

...Cô ngồi cạnh hắn, thọt lồm trong lòng, dúm tay hắn vào vú, cô thò tay xuống kéo nhẹ chiếc khoá quần bò te tua của hắn..."

Em thôi không đọc nữa, em còn nhớ vài trang viết tiếp theo, em nhớ cảm giác của mình khi cô gái lòi cục thịt của tên bạn trai ra khỏi chiếc khoá quần. Mắt hắn nhắm nghiền lại, đờ đẫn, le lưỡi đầy mồm cô gái, nước bọt rớt đầm chiếc áo trễ cổ. Em nhớ mình đã tò mò ngắm nghía đôi tình nhân đó qua mắt kính đen đã choán khuôn mặt. Em nhớ mình đã mỉm cười nuốt nước bọt thắm phục họ dững cảm, đưa nhau vào nơi cộng cộng này kích thích hồn nhiên. Em đặt tay xuống đũng quần. Ướt.

3.

-Chị điên ơi! Chị lại đá ra quần rồi kìa. Khiếp. Khai hoảng lên đây.

-Mày im đi. Mày ngu lắm. Tao không đá.

-Chị lại bảo ngón út đá chứ gì. Lêu! Lêu! Lêu...

-Không. Tao không bảo thế. Nhưng tao biết là tao...tao...tao ảm ướt né. Tao không khò.

-Đồ điên. Lại đòi lấy chồng. Lại đòi có con. Rồi sẽ khổ cả đời vì cái lũ ăn bám đấy. Đúng là chẳng biết thì thôi.

4.

Em nhật được cái nhìn của anh trong Seventeen Saloon. Anh im lặng ngồi uống. Người ta đến đây một mình chỉ để tìm bạn. Anh đến một mình để hút thuốc. Uống. Nghe nhạc. Con bé nhân viên thấy em, đưa ra chai rượu, đẩy tới lui vài câu chuyện tục tĩu về đàn ông. Mắt hấp háy mong em hưởng ứng. Em cười, y chang kiểu chào tươi sáng trong ngõ phố cổ, chọn ngồi cạnh anh. Anh đáp cái nhìn xuống khuôn mặt em. Ngực em. Đùi em. Khoảng hở ngấn của lưng em. Anh quay đi uống tiếp. Em nhật từng cảm giác của cái nhìn. Chẳng rợn ngợp gì. Chẳng

ngượng ngùng gì. Mọi thứ thân nhiên như chút lạnh từ máy điều hoà phả xuống. Người đông. Chật chội. Nhạc ồn. Máy cô gái xinh đẹp người Mã-lai nhảy nhót tơi tả trên bục gỗ sát mặt đám khách. Những cái nhún, cái lắc. Mọi thứ dường như hài lòng.

Đêm sâu hơn. Saloon tắt. Em siêu vẹo ra cửa. Anh chàng trông xe ăn mặc giả cao bồi Miền Tây dắt xe hộ xuống phố, câu chúc ngủ ngon với nụ cười gợi dục khiến em xức nhớ mình là giống cái, xức nhớ mình đang cô đơn, xức nhớ mình ằm ướt khát thèm. Em ngao ngán nghĩ đến một sê-ri bồ cũ, chẳng thằng giai nào đực tính ra hồn. Anh níu xệch áo, nói nhẹ: "*Làm ơn cho đi nhờ, bé yêu*" - Giọng anh nhừa nhựa, em gật đầu. Đây là cái làm quen ban đầu của anh, em chợt nhận ra anh sẽ là tên đàn ông ăn cắp một thời gian ngắn của cuộc đời mình. Tất nhiên, em không biết cụ thể thời gian đó là bao lâu. Một tuần, hai tuần, hay một tháng, hai tháng. Rồi em sẽ nghĩ đến lễ cưới trong nhà thờ, sẽ nghĩ đến những tuýp hoa trắng ngát được kết trang trọng, những bộ váy trắng mặc suốt buổi lễ.

Em nghĩ. Giá như hai tháng chỉ dài bằng thời gian hai tuần thì em đã kết hôn, đã có chồng, đã có những đứa con xinh đẹp trắng muốt như búp hoa huệ. Nhưng hai tháng dài dằng dặc. Những tên đàn ông không yêu em quá hai tháng, không làm tình với em quá hai tháng, không chịu đeo nhẫn hôn ước vào tay em khi chưa sang ngày thứ 61.

Em nằm đây. Nhớ đến anh đầy mê muội, đắm chìm. Anh có năng khiếu bóc tách từng lớp cơ thể em, bóc tách từng cơn run rẩy, từng tiếng thở gấp đầy nhục cảm trong em. Có những lúc, em thấy mình bay vút lên không trung bằng vận tốc ánh sáng mỗi khi anh chạm đến từng ngón chân. Lúc ấy, em mong muốn mình đứt mạch máu não, để được chết khi đang ở trên đỉnh cao của khoái lạc. Những lỗ chân lông của em túa ra chất nhờn nhờn, chúng dính nhờn nhờn. Em lại thèm thường. Em lại khát.

5.

-Chị điên ơi! Thôi đừng yêu nữa. Đàn ông chẳng tốt đẹp gì đâu. Anh ta sẽ không ở với chị đến ngày thứ 61. Anh ta sẽ không đeo nhẫn cưới vào tay chị. Không dắt chị vào nhà thờ để quỳ trước Chúa. Chị sẽ cô độc. Chị sẽ đau khổ.

-Mày câm đi. Tại sao mày luôn ám tào thế. Anh sẽ lấy tao, nhất định vậy. Tao đã ằm ướt. Tao không khô. Con gái tao sẽ đẹp như ngón út, nó trắng trẻo, hồng hồng xinh xinh.

-Đồ điên. Lại đòi lấy chồng. Lại đòi có con. Rồi sẽ khổ cả đời vì cái lũ ăn bám đấy. Đúng là chẳng biết thì thôi.

6.

Mưa. Lại mưa. Thêm lần nữa em nằm một mình trên căn gác, nhìn xuống lối nhỏ ngập nước trong ngõ. Mưa thổi kể ngón chân các bà già, ông già. Họ lại làm bầm. Họ muôn đời làm bầm. Thậm chí chẳng biết mình đang làm bầm điều gì nữa. Mưa đến buồn chán. Con Thạch Sùng tành tạch lười suốt đêm. Nó buồn vì đã ăn thịt vài con muỗi. Nhưng chuyện đấy chẳng liên quan gì đến chuyện em nhớ anh. Anh là người đàn ông đến và đi trong em, không mấy may suy nghĩ. Đôi lúc, em lần tìm khuôn mặt anh trong ngày, trong đêm, nhưng sao cứ nhập nhoạng... Em không quan tâm đến bao lần anh rời bỏ cơ thể em. Nhưng em muốn biết những con tinh trùng của anh đi đâu... nó ở lại trong em... Con chúng ta đã lớn rồi đấy, nó lớn bằng ngón út... Nó sẽ là con gái. Nó đẹp nõn nà, nó hồng hồng xinh xinh.

Ngủ đi nhé à ơi, cái sâu làm tổ...

Ngủ đi nhé à ơi, cái sâu làm tổ,
cái bọ đi chùa, chuồn chuồn thì bơi
(Tặng Kiên và sự điên rồ của đêm)

Một

Chị lấy chồng năm 13. Chồng là dân bê vác ngoài ga. Rồi yêu. Rồi huyền hoặc. Hoang đường. Đoàn hành cái chữa. Thế là cưới chui cưới chạy.

Hai

Chị cưới.

Ba

Rồi con chị 13. Chồng chị cũng trải qua 130 con đàn bà lớn bé khác nhau. Chồng chị không bảnh choẹ. Không tài cao lực cán gì. Không câu nuốt đá câu nà. Chồng chị to khỏe như con gấu đen, nên có 130 chứ 131 con đàn bà có bám cặc chồng chị, chị nghĩ cũng chẳng trách chồng vong ân bội nghĩa.

Chị 26. Người quắt. Khô đét hơn lạc nếp rang muối. Da vàng choè choẹ. Nhiều khi nhìn nhòn nhọt như lũ dầu nhớt thời bao cấp. Chị biết mình xuống mã trong khi anh chồng càng ngày dư cơ bắp. Quắt một câu ra dao. Hai câu ra súng. Anh chồng là đại ca, kiếm được nhiều tiền, nhưng phải cái tội anh keo kiệt với vợ con. Tiền thích để trong két sắt. Cứ ngày đi vắng thì thôi, chứ đêm về là lôi tất tằn tất tiền ra đếm. Nhiều hôm nhậu nhẹt về sìn vẫn lôi ra đếm. Đếm tờ trước riu sần sật tờ sau, thế là đếm lại. Anh chồng đếm tiền. Con cầm bég máng. Vợ cầm ngời hầu. Có bữa say, lăn quay ra ngủ, chị vào dọn, cất lại két sắt, sáng ra, anh chồng nhớ lại, gọi chị lên cho dấm cái tát quay đom đóm. Từ đó chị cách đến già. Cấm sờ.

Chị chẳng phải làm gì. Anh nuôi, như người ta thì phải béo phây phây mới phải. Nhưng chị ngược lại. Đét đên đẹt. Đám bạn gái cũ thì thoảng ời ời điện thoại, rủ lê la hàng cua bún ốc. Thấy chị gầy. Chẳng hiểu, lại kêu ca nhảm nhẹt: “Gầy vừa thôi, chồng nhìn chán, lại đi con khác, cái nhà to thế con khác đến ở, mà có mà cuốn xéo. Nhục. Con mà cũng khổ. Ngu lắm! Ăn mặc đẹp vào. Nó kiếm ra tiền, mình không tiêu, con khác tiêu. Ngu!” Chị có với anh chồng cô con gái. Cô 13 tuổi. Trong veo. Nhìn ai cũng cười. Cô hay ngấm bụi hoa chuối dưới vườn nhà. Cô hay trần truồng đi lại trên ban công vào ngày mưa. Hàng xóm nói cô điên tình. 13 tuổi. Biết gì về tình mà điên. Hàng xóm chẹp miệng nói cô điên mùa. Chị không nghĩ thế. Chị nói cô còn nhỏ. Còn nhỏ được phép cởi truồng. Cô hay cười. Môi đỏ tươi. Răng trắng muốt. Đàn ông

nhìn thềm vắng. Đàn bà nhìn rửa thềm. Chị cầm cô chơi với đám bạn quanh đấy. Chúng nó bần. Bận. Hay tụt quần bắt cô sờ chim, rồi ré lên cười với nhau. Cô cũng cười.

Chị không đưa cô đi học. Chị dư dật thời gian nhưng thích ở nhà ngắm bụi hoa chuối dưới vườn. Cô phải đi học một mình. Đến lớp. Bọn ở lớp trên cô là điên. Cô cười. Chúng rờ tóc cô. Tóc cô đen trơn mượt. Chúng dợt tóc cô. Tóc cô đứt từng tùm. Chúng sờ môi cô. Môi cô mềm đỏ mọng. Chúng sờ răng cô, nhét sỏi đầy mồm. Cô nhổ ra, cắn tay chúng chảy máu. Chúng ré lên khóc. Cô cười. Môi dính đầy máu. Cô bị phạt đứng xó lớp. Cô bị kiến đốt đầy chân. Cô bắt đầu bắt kiến cho vào mồm cắn chết. Cô mãi mê cắn kiến cho đến khi lớp học tan. Cô giáo cầm cái thước kẻ dài ngoằng xuống gõ vào đầu. Cô nhìn cô giáo. Lặng lẽ đi lấy cặp sách về. Cô giáo gọi chị đến nhà. Nói rất nhiều. Chị nghe mơ màng. Bụi chuối nhà cô giáo đỏ tươi, đầy chuồn chuồn với bướm bay lượn. Cô giáo rao giảng: “Con gái chị toàn hát con số. Cứ hát đếm 1,2,3 rồi đến 10. Cả lớp hát quốc ca, đội ca thì con gái chị toàn hát sâu bọ chuồn chuồn” Sao mà hoa chuối đỏ thế nhỉ? Chị cứ mãi mê suy nghĩ, mãi mê bần thần. Chị cứ ám vào đám đọt hoa hồng hực ấy. Cô giáo uống nước lọc. Lại rao giảng. Chị nghe lơ mơ. Chị nhìn ra con dao con dưới gầm bàn. Nhặt lên. Cô giáo ú ớ. Chị đi qua người cô giáo ra vườn. Cửa đứt đọt hoa đỏ tươi. Cô giáo ú ớ. Chị trả dao đi về. Mặt cô giáo xanh xám. lập chập khụy xuống nền nhà, lằm nhằm không ra tiếng như kẻ mộng du.

Có vài ba lần chị định nói với anh chồng về con gái 13 tuổi. Nhưng anh chồng chỉ về nhà khi đã say, đã khuya khoắt. Có dăm ba bận về nhà khi tỉnh, anh chồng lại đề chị ra giữa đất làm tình. Còn sáng sớm thì chị sợ lắm, chẳng dám hé răng điều gì, anh kiêng kị đàn bà mở mồm vào buổi sáng, anh bảo: “Hãm cặc”. Rồi chị cũng quên việc cô con gái. Chị đi chơi với đám bạn. Họ rủ chị đi ăn bún ốc, rủ đi ăn bún cua, rủ đi mua sắm, mồm mụ nào cũng chập chờn ruồi bâu, vì mùi mắm tôm khắm lặm cả 5m. Mấy bà bạn lôi chị ra, dí đám quần lót vào mặt “Ngắm đi!” họ ra lệnh, chị nhìn mê mải, chị thấy chúng nó đẹp quá. Những chiếc quần nhỏ nhắn xinh xinh, màu sắc sặc sỡ, giá mà có làm khăn trải bàn cũng đẹp ra trò. Lũ bạn lại nhắc một đồng xu-chiêng ngang mặt chị, quát: “Nấn quả xem, vừa cái nào thì nhanh nhả lên, để đi tiếp” Chị sờ nắn nhe nhợ những chiếc đệm mút, thấy chúng mềm mại như lông con mèo con, chị vô tình đưa lên mũi ngửi, mơ màng. Chị chẳng dám chọn cái nào, vì chúng đẹp quá, chị chỉ muốn ôm tất về nhà, nằm đè lên chúng mà hít hà, ngắm nghía, mà ngủ. Chị chợt nhớ ra anh chồng chưa bao giờ mua đồ lót cho chị. Anh chỉ cho tiền chi phí. Chị mua đồ mới, anh có hỏi, có đập nát mặt. Chị mông lung nghĩ nát nước nát cái. Lũ bạn lại khào khào lên ôm một đồng đồ lót mang về. Lại he hé cười bàn tán lão chồng sẽ thích kiểu này, sẽ ưng kiểu kia. Chị nhìn. Bấm bụng. Chị yêu chồng. Cái bọn đàn bà đã yêu chồng là chỉ muốn chồng vui. Có đưa đeo đủ loại dây nhằng nhợ đồng, sắt vào chỗ kín để kích thích trí tò mò thằng chồng. Có đưa đi phẫu thuật, ghép da nhìn cho trẻ trung gái tơ. Ôi thì đủ cả. Đấy là chúng bạn của chị nói thế, kể thế, chứ chị có biết đấy là đâu. Chị 26 tuổi. Có kinh đầu năm 13. Yêu anh đầu 13. Lấy anh giữa năm 13. Đẻ con cuối năm 13. Chị 26. Già đàng. Mất sâu. Tóc rối. Da dày sình. Chị già thật à. Chị buồn. Lo lắng một ngày chồng mang con đàn bà xinh đẹp khác về nhà.

Bốn.

Trời hôm nay như động đất. Gió vù vù u ám, chắc lại bão giông gì đấy. Chị ngồi ở nhà. Con gái chưa về, anh chồng cũng chưa về. Chị lơ đãng ngắm căn nhà rộng thênh thang đầy vật dụng. Cô con gái về, tóc tai rối bù xù, quần áo rách tả tơi, lại thêm nhiều vết cào xước, chị xăm xoi người nó, gặng hỏi. Cô chỉ cười. Mắt trong veo. Hôn lên má chị bằng đôi môi đỏ tươi. Cô đi lên cầu thang. Chị nhìn theo, lòng không yên ổn. Đạo này thời tiết lạ lắm, cứ sầm sập mây đen kéo đến là mưa tức thì. Mưa. Con bé nhà chị lại đi ra sân thượng, tụt quần áo rồi cười. Mấy lần chị bắt cô vào nhà, chị sợ cô cảm. Chị không sợ người ta nói cô điên mùa. Chị không sợ người ta nói cô điên tình. Cô còn nhỏ. Cô 13. Mắt trong veo. Cô còn quàng khăn đỏ. Cô còn hát quốc ca, đội ca trong giờ sinh hoạt. Chị nhớ đến lần cô ốm. Chị kéo cô vào nhà. Mặt cô xanh lét. Da cô không còn trắng hồng mà tím tái như da người treo cổ. Tóc cô xơ xác. Môi cô thâm quạch.

Nhìn cô lúc đấy rất giống bà ngoại chị. Bà ngoại chị bị điên tình. Bà ngoại ăn nhằm bả chuột. Chết. Da bà, môi bà, tóc bà gần y chang con gái chị khi ốm. Chị sợ bà. Đâm ra ghét bà. Chị ghét con gái chị ốm. Cô làm chị nhớ đến bà. Kinh. Phát kinh. Chị nhỏ nước bọt đầy sàn nhà khi vào phòng chăm con. Mưa. Chị kéo con vào phòng. Đóng cửa lại. Con gái nhìn chị không cười. Cô thản nhiên vuốt tay xuống dưới háng, đưa lên chị nhìn, dòng nước mưa lẫn màu đỏ của máu lênh trên những ngón tay xinh xinh của cô. Chị chột dạ. Cô nhìn. Nhìn chị rất lâu. Rồi lại cười. Lại hát những bài con sâu con bọ con chuồn chuồn. 13 tuổi chị có cô. 13 tuổi chị không hát con sâu cái kiến, con bọ chuồn chuồn. 13 tuổi chị thuộc về anh chồng, người đàn ông duy nhất, hừng hực sức voi sức gấu. Chị có cô khi 13.

Chiều!

Anh chồng về, không say, có vẻ gì đó phờn phờn, chắc lại vợ phải vụ gì bạc triệu. Chị hào hứng lôi đồng đồ lót ra thử. Chị tợn tợn mặc cái quần lót hoa hòe hoa sói vừa mua được vài tiếng dướn dẹo trước mặt chồng. Anh chồng khàng khặc cười, tộp ngậm rượu rồi “Chẹp!” rồi “Mẹ mày khá, ngày càng mô-đen, phải thế chứ!” Chị lại đi vào, lôi cái áo nịt ngực ra khoe, nhìn đã chán ngắt, chỉ thấy cái áo đem đẹp hồng hồng, chứ núm vú thì làm đếch gì còn, ngực nhão xệ rồi, chỉ để một đũa thật đấy, nhưng làm đếch gì có ngực. Chồng tút thêm ngậm nữa, vẫn khen “Đẹp! Mẹ mày được đấy!”. Rồi như sức nhớ ra, anh chồng ngoắt ra hỏi: “Hết bao nhiêu tiền?” Mặt chị đang phoi phới, nghe thấy anh hỏi, khựng lại, mắt lấm lét, lí nhí: “Hai triệu, mình”. Anh chồng quăng cốc rượu vào tường cái choang, lao về phía chị, túm tóc, quật xuống đất gầm lên: “A, con đi, mày giỏi, mày định phá hoại tiền nhà ông à?” Cứ như vậy, anh chồng ôm đầu chị đập bồm bộp xuống đất, hàng xóm đồ xô lại bầu xung quanh cửa nhà, nhòm ngó. Chẳng ai can đâu. Vợ chồng nhà này đánh nhau như cơm bữa, vài chục phút nữa lại ả nhau xuống nền đất làm tình ngay. Ôi dào! Dân tình nhòm cho bồ mắt. Với lại, cái mảnh đất này nó là thế, toàn dân anh chị trôi dạt về. Thằng nào cũng dăm ba vết chém trên mặt, nhìn cứ như tranh lập thể, siêu thực. Rõ gớm. Ngay sau trận đòn, anh lại vạc chị ra nền nhà mà cười. Chị im lặng hưởng thụ lối làm tình động vật. Chị thấy điều đó là đủ, là hạnh phúc với người đàn bà khô rang nẹp tép như chị. Chẳng biết sao chị lại nghĩ đến cô con gái trong lúc nồng nã này. Chị hần hển ngắc ngứ: “Con bé dạo này nó...”. Chị im lặng, không nói tiếp được. Anh chồng hần hển: “Cặc! Nó điên, cho đi mẹ Châu Quý. Nó điên như bà mày là cùng”. Nói đến đấy, anh chồng trợn mắt gục lên người chị. Chị thấy chồng im, để anh ngủ. Chị nhớ ra đây là lần đầu tiên chị thấy anh gãi gãi kết gán với chị cả trong giấc ngủ. Anh nằm ngủ trong tư thế giao hoan. Đờn chị chỉ biết anh, gãi bó với anh như con chó, anh mắng chửi đánh đập, nhưng chưa bao giờ hất hủi chị. Nhưng mà chị vẫn lo lo, lo một ngày anh đưa một người đàn bà đẹp khác về. Anh đã qua đêm với 130 người đàn bà, biết đâu, người thứ 131 anh lại đưa về, rồi hất hủi chị. Chị nằm yên, nghĩ lan man, giấc ngủ mệt nhọc kéo đến, chị thiếp đi.

Chị giật mình thức bởi tiếng cười trong veo của con gái. Trời đang mưa, sấm chớp ầm ầm. Con bé chắc lại trần truồng. Chị ngó thấy cô bên bụi chuối, đọt hoa chuối đỏ rực. Cô hát. Bài hát về con sâu cái kiến, bài hết về loài bọ chuồn chuồn “Ngủ ngoan đi nhé à ơi, cái sâu làm tổ, cái bọ đi chùa, chuồn chuồn thì bơi. Ngủ ngoan đi nhé à ơi”. Chị bật cười ngây ngô, chị hát chồng xuống đất, chạy ra vườn với cô. Cô nhìn chị ngạc nhiên. Cô đưa hai tay ra rờ chỗ kín của chị. Nó nhờn nhờn, không có màu đỏ như cô. Cô bật khóc. Đám tóc rối bết lên khuôn mặt trắng xanh. Môi tươi bần máu. Chị tóm lấy tay con ôm chặt vào lòng. Cô khóc ngắt. Như có ai đó đánh đau oan ức. Như tình nhân phản bội. Như ai giật mất món quà yêu quý. Cô nấc từng hồi. Chị vuốt tóc cô. Chị hát: “Ngủ ngoan đi nhé à ơi, cái sâu làm tổ, cái bọ đi chùa, chuồn chuồn thì bơi. Ngủ ngoan đi nhé à ơi”. Cô nhìn chị, cô cười rồi hát khe khẽ. Chị đưa cô lên sân thượng. Leo ra ngoài lan can. Mưa rất to, sấm chớp đùng đùng. “Ngủ đi nhé à ơi, cái sâu làm tổ, cái bọ đi chùa, chuồn chuồn thì bơi. Ngủ ngoan đi nhé à ơi”. Mưa. Mưa. Trời rất cao. Và xa.

Hà Nội Tháng 6/2006